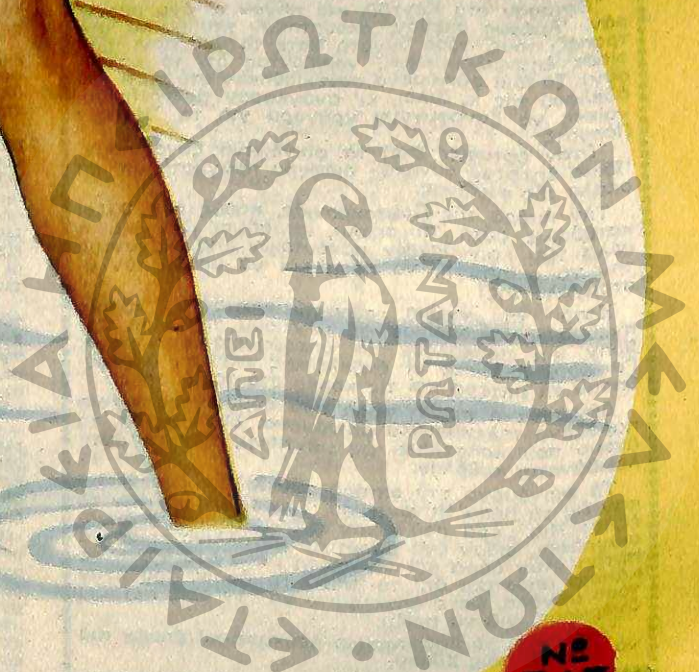

ΟΧΛΟΠΟΣ

№ 343

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

Από τα 15 χρόνια του, ο Άντρου Νέου ένοιωσε ότι λιγοστεύει η ώρα του. Έπαι τέλει, τα μάτια του σκεπασμένα, ολόκληρα από ένα άσπασμα, ολόκληρο από ένα άσπασμα. ΟΙ περισσότεροι γαστρονόμοι, στους οποίους κατέφυγε ο πατέρας του, δήλωσαν ότι χρειαζόταν μια χειρουργική άδυναμια, ή επιπλοκή, με αθέατο αποτέλεσμα. Κι ο πατέρας, φοβισμένος, δεν έτόλμασε να πάρει την απόφαση. Αλλά, για να συμβουλευτεί αργότερα το ίδιο το παιδί του, που η πρώτη αντίληψη του ώριμης μέρας με την ημέρα.

Κύλησαν έτσι 5 χρόνια. Τώρα, ο πατέρας κι ο γιος έμεναν στο Μεντόν. Ήσαν αποτραπημένοι, δεν έβγαζαν έξω παρά μόνο το βράδυ. Τα πρώτα, περνούσαν με το διάστημα που κανένας ο πατέρας με δύναμη φωνή. Το άκουσμα, ο τυφλός έπαιζε βιολί. Αυτή ήταν η μοναδική του απόλαυση: η μουσική. Αυτοσχεδίαζε καινούργιες μελωδίες. Το δοξάρι του σκόρπιζε νότες μελαγχολικές, που κωμωδούνταν το δράμα της ψυχής του.

Ενα βράδυ, καθώς έκαναν οι δύο τον περπάτο τους στο γειτονικό δάσος, άκουσαν ένα πιάνο που έπαιζε τη ρομάντσα του «Γαλκούζερ». Σταμάτησαν. Ή ακούσαν... Ήπειτα ο άσφατος πιανίστας άρχισε ένα άλλο μουσικό κομμάτι. Το παιδί, μό του ήταν βιαστικό, σαν να φοβόταν μήπως δεν προλάβει να το αποτελειώσει.

Η λεπτότης της έκτελεσής, η συγκίνηση της εκφράσεως, έκαναν τον Άντρου να μαντεύσει ότι έπαιζε μια γυναίκα. Την άλλη μέρα, ρώτησε κι έμαθε ότι η βίλλα του δάσους ανήκε σε κάποιον κ. Βαλανκούερ, απ' το Παρίσι, ο οποίος την είχε αγοράσει για την κόρη του Μαντελέν, που ήταν πολύ άρρωστη, φυματική.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Αντιποινά

Γυναίκα, κάμνετε κακώς να τοιτοδοήσε διαρκώς καθ' όσον πυριφλεγόμεναι κι αναστοκοκκινίζω, οσάκις τας γυναικείας τας σάρκας σας μανίζω. Γυναίκα, ξετοίποσσαι, χειρίσται, λέγου, πράττετε άγριως τοιτοδοίμεναι έμε να με ταράττετε, κι' εις όλας σας γενικιστί το επαναλαμψαν: θερμός άνήρ γεννήθηκον τοιούτος θ' αποθάνω!

Προσέξατε, ουτιδαναι, κιθ' όσον πάσαι, μά το ναι - σφοδρέως κινδυνεύετε, εάν δεν ένδυσθε, υπό έμου του γόντου να πεσποπατευθώτε! Αλλέως, παλαδόσσαι, τας κείρας μου τας νίπτω σάς κρούω νύν τον κώδωνα και δεν σας άποκρύπτω πώς, θέλων την γυνήν σας να εξουδετερώω, το συστήμα σας το αίσχρον κάμω θα

Τούτέστιν θα εξέρχομαι (εφαρμόσω) ημίγυμνος (στους δρομους) με ακαλύπτους τούς μηρούς και με γυμνούς τούς ώμους, - καθώς εξ άλλου και ύμεις το πράττετε - από το σπόρ μβλουζάκιον - θ' άφήνω να έκύνεται προκλητικόν το

Και όταν ούτω τοιτοδοίον κι' έμε θα με (ιδίτε) εκ του φρικώδους πόθου σας εύθυ, θα (τρέλλαθτε) και θα μοι αζιώσπετε άπασαι μ' ένα (στόμα

να γυμνωθ' ακόμα (ν' απολαύσετε γυμνόν το σπιθαρόν (υιοι σίμα)!... Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Το βράδυ, παρακάλεσε τον πατέρα του να τον ξαναπάρει στο δάσος. Τώρα είχε πάρει μαζί και το βιολί του. Όταν άκουσε το πιάνο να παίζει ο «Ελεγειός» του Έρνστ, συνέχισε στο βιολί τη μελωδία. Η Μαντελέν σταμάτησε τότε απότομα, πήγε κοντά στο άνω χιό περπάτου και προσπάθησε να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι. Δεν είδε τίποτε. Το βιολί είχε σιωπήσει...

«Ποιος να είναι άραγε;» διρωτήθηκε με περιέργεια η κοπέλα.

Ο Άντρου ξαναπήγε στο δάσος άλλά τα έπόμενα βράδια. Και ζητούσε να εκφραση με τους ήχους του βιολιού του τα πρωτογονιστικά αισθήματα που άρχιζαν να φουντώνουν στην καρδιά του... Αλλά η βίλλα έμενε σιωπηλή.

«Τελείωσε! - σκέφθηκε Ένα βράδυ ο νέος με απελπισία. Την πρόσβαλα, φαίνεται, την έκαμα να θυμώση... Αποψε θα είναι η τελευταία βραδιά. Αύριο θα φύγω απ' το Μεντόν. Καλώς όμως επαίξε γι' αποχαριτισμό τη μελωδία που είχα πρωτακούσει απ' τη βίλλα, ανασκίρτησε ξαφνικά, και το δοξάρι κόνεψε να ξεφύγει απ' τα δαχτυλά του. Μια νύκτα ανέκραστη τον πλημμύρισε...

Το πιάνο της Μαντελέν είχε άρχισε να συνοδεύει το βιολί του, δειλά στην άρχη, κι' έπειτα καθαρότερα! Ο ντουέττο αυτό κράτησε ως άργα τη νύχτα, χωρίς να έπαιζε καθόλου ο κ. Νέου για να το διακόψει. Όταν ο Άντρου γύρισε στο σπίτι, ήταν άμυλητος, άφηρημένος, σαν βυθισμένος σε όνειροπολήσεις. Προσπαθούσε να φαντασθή τη μορφή της Μαντελέν. Την έβλεπε πια ξανά κι' αθέρεια, πότε μελαγχολική με πύρινα μάτια, πάντα όμως αγνελικά όμορφη!

Την άλλη μέρα, είπε ξαφνικά στον πατέρα του: «Πατέρα, παρακάλεσε τον πατέρα του να τον ξαναπάρει στο δάσος. Τώρα είχε πάρει μαζί και το βιολί του. Όταν άκουσε το πιάνο να παίζει ο «Ελεγειός» του Έρνστ, συνέχισε στο βιολί τη μελωδία. Η Μαντελέν σταμάτησε τότε απότομα, πήγε κοντά στο άνω χιό περπάτου και προσπάθησε να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι. Δεν είδε τίποτε. Το βιολί είχε σιωπήσει...»

— Γράψε στο γιανό, μπαμπά... Θα κάμω την έγχειρση.

— Εξ δυο μέρες, έγραψε στο Μεντόν ένας διάσημος οφθαλμίατρος. Μετα την εγχειρση, είπε στο νέο ότι έπρεπε να μείνει όκτώ μέρες κλεισμένος σε μια καμαρα εντελώς σκοτεινή «κι' έπειτα...» έπειτα θα μπορούσε να ιδεί τη Μαντελέν! ο σκέφθηκε ο Άντρου.

Το βράδυ αυτό και το επόμενο, η Μαντελέν περίμενε ματαία. Είχε βαρεθ' λοιπόν ο άγνωστος βιολιστής. Είχε φύγει απ' το Μεντόν... Μια ελπίη ανέκφραστη γεμίσε την ψυχή της.

Ενα βράδυ, της φάνηκε ότι άκουσε βήματα στο δρόμο. Κατέβηκε τρέχοντας στη μικρή πυρτα του πάρκου κι' έμεινε για πολλή ώρα άκίνητη, άκουμπισμένη στον τοίχο, με τα μάτια σπληνισμένα στο κενό. Δεν ένοιωσε τη υυκτηρινή δροσιά, την όμορσία που την ηπρούναζε. Μια μόνο δόνηση σκέφι την άπορροφούσε ολότελα: «Αν έπαρθ' πάλι...»

Ξαφνικά ανατρίχισε σύγκορη. Σύρθηκε ως το σπίτι, άναθηκε στην καμαρά της κι' έπρεσε στο κρεβάτι της, με δυνατό πυρετό...

Μια βδομάδα μετά, το μοιραίο αυτό βράδυ, ο Άντρου περιμενε με ανυπομονησία το γιανό. Η εγχειρση είχε πέτυχε: δεν ήταν τυφλός! Τα μάτια του συνήρσαν σιγά - σιγα στο φως. Σήμερα, ο γιανός θ' άνοιγε έπί τελους τις βαριές κουρτινες του παράθυρου και να του έπερπε να ζωντανή τον ήλιο, τον ορανό, τη βίλλα!

Επί τελους έφτασε αυτή η στιγμή. Ο πατέρας του Άντρου τον έπιασε από το χέρι και τον πήγε στο παράθυρο, το οποίο άνοιγε λίγο - λίγο ο γιανός.

— Κιτάζε! του είπε. — Ο νέος κοίταξε έξω, άχόρταγα... Ανατρίχισε το όρμη του δάσους...

«Αχ! Ιω! επί τελους τη Μαντελέν!...», ούλαλνεναι.

Η στιγμή εκείνη, φάνηκε μια κηδεία, που έρχταν από μακριά. Ο Άντρου ένοιωσε ένα φρικτό σπρίσμα στην καρδιά.

— Ποιος πάλιν; ρώτησε το γιανό. — Μια κοπέλλα... μια δυστυχισμένη φυματική... άπαντησε εκείνος, χωρίς ν' άμυληθ' ή τα νοήματα που τούκανε ο πατέρας για να σωπάσει. Ξεψύχησε η καυμένη έμπρησ στο πιάνο της, παίζοντας το «Ελεγειός» του Έρνστ... Λεγόταν...

— Μαντελέν! συμπλήρωσε ο Άντρου με πνιγμένη φωνή. — Α, την έγραφε; είπε έκπληκτος ο γιανός.

— Όχι... μωρμυρίσσε ο νέος... Αλλά την άγαπούσα!... ΠΩΛ ΜΑΝΟΥΕΛ

Χρυσά λόγια

— Η αγάπη μοιάζει με το γλυκό κρασί. Στην άρχη είναι μέλι. Όσο όμως περνά ο καιρός, γίνεται ξύδι.

— Η γυναίκα όταν είναι άμορφη έχει πάντοτε δίκιο, ακόμα και όταν... Έχη άδικο. — Στον έρωτα ο άντρας σά-νείζεται. Η γυναίκα χαρίζεται.

— Η γυναίκα είναι ένας άντρας που τον άφησε άτελειώτο ή φύση.

— Η γυναίκα έχει πολλούς έρωτάς, άγαπάει όμως ένα... — Ο έρωας κατά τη μυθολογία είναι φλογερός, σαν Αφρική. Μετά το γάμο γίνεται κρύος σαν τη Σιβηρία. Η συχνή έπαφή τον ψυχραίνει.

— Πάντοτε βαρύνεται ο άντρας με άρρωστα γυναικά. Ποτέ όμως μια καλή.

— Οι έρωσται δεν έέρουν να έκτιμήσουν την εύτυχία τους παρά την ημέρα που θα την χάσουν.

ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ ΤΟΥ "Αη-Γιάννη στη Γαλλία

Όπου τ'ά πληρώνουν οι γάτοι

Στην παλιά Γαλλία, κάθε χρόνο στις 23 Ιουνίου, το βράδυ, παραμονή της εορτής των γενεθλίων του Άγιου Ιωάννου, άναβαν τεράστιες φωτιές, γιό - να εορτάσουν το θερινό ηλιοστάσιο - άκριβώς όπως κάνουμε στην Ελλάδα ακόμα και σήμερα.

Στο Παρίσι η τελετή αυτή γινόταν στο κρόνια αυτά με κάθε μεγαλοπρέπεια στην πλατεία της Γρέβης. Έκει έφταναν έναν πελώριο σωρό από ξύλα, ο οποίος είχε στη μέση έναν κομμά δέντρον μπηγμένον όρθιο στο κύμα Τριγύρω από το σωρό συνωστίζονταν άπειρο πλήθος κόσμου, τον οποίο με τα ζόρι συγκρατούσαν οι τσιζότες για να μην πλησιάζει.

Μόλις σκοτεινίεζε, άρχιζε η τελετή με σαλπίσματα. Αέσους έδιναν από το Δημαρχείο ο Πρεβώτος των έμπορων με την έπίσημη κατακόκκινη στολή του με τη χρυσή ζώνη και με μια λουλουδένια γιρλάντα στο λαιμό. Τον άκολουθούσαν οι δημοτικο σύμβουλοι κι' άλλοι έπίσημοι. Όλοι αυτοί έκαναν τρεις φορές τον γύρο του σωρού κι' έπειτα ο πρεβώτος, που κρατούσε μια λαμπάδα από κίτρινο κερί, άναζε φωτιά, ενώ το πλήθος αλάλαζε.

Όταν οι φλόγες ύψωνον τον αέρα, ένας άνδρας πλησίαζε τη φωτιά κι' έόρηνε σ' αυτήν ένα τσουβάλι στο οποίο ήταν κλεισμένοι μερικοί γάτοι. Τα τρουερά νισούσανατα των γάτων που κόνιγαντον ζωντανά προκαλούσαν τα γέλια του πλήθους.

Αυτό το βάρβαρο έθιμο όφειλόταν στη δεισιδαιμονία ότι οι γάτες είναι ζώα διαβολικά. Το 1604 όμως ο Δελφίνος Λουδοβίκος που παρευρισκόταν στην τελετή, σε να δοθ' ή χάρις, στούς γάτους. Ζήτη από τότε έπίσημα να τους κάψει. Κι' το έθιμο έμεινε της φωτιάς έξ - κολου. Ήθεσε άπό το 1768 όποτε καταργήθηκε.

Πολλές φορές παρευρίσκονταν στην τελετή κι' οι βασιλείς της Γαλλίας. Οι εικες παρακολουθούσαν την λαϊκή εορτή ο Λουδοβίκος ΙΑ'. Στ' 1572 αυτή παραστή ο Κάρολος Θ' συνοδεύοντες από τον έδελφό του δούκα του Άνζου κώ. Στ' 2648 ο Λουδοβίκος ΙΔ'.

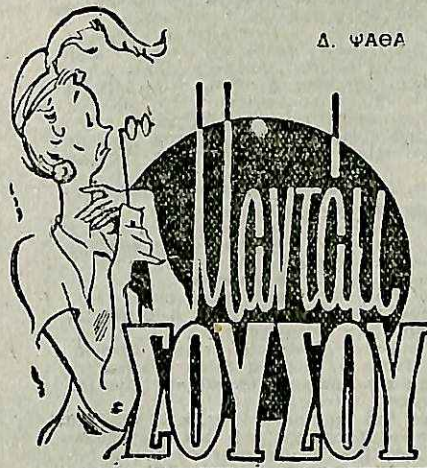
Μαζί τον τώσε μόλις 10 έτών, προέκλεθη τέρα του, την Άννα την Αυστριακή. Ο μικρός βασιλιάς είχε πορέσει αυτός τη λουλουδένια γιρλάντα κι' άναψε ο ίδιος τη φωτιά με μια λαμπάδα από δσπρον κερί που η βάση της ήταν τυλιγμένη με κάρκινιο βελούδο της ή - λας έφώναζε (Ζήτω ο βασιλιάς) ενώ ο βασιλιάς έόρηνε.

Έπειτα παρετέθη ένα ύπεροχο δειπνο στούς βασιλικούς. Έξινους άπό τον πρεβώτο. Στ' εορταστικό τραπέζι, έίπε που παρευρίχθη έναν βράχο ζωντανό ύψους 5 πόδων, από τον οποίο έέρρετο ένα ποττιάκι... σιόπη, όρωυστιέμε με έκκύλιση άνθους πορτοκαλλιάς. Ένα πελώριο πυροτέχνημα έόρηνε τη λαϊκή εορτή.

Το έθιμο ν' άνάδουσε φωτιές τ' Άη Γιαννιού το έκουμε και στην Ελλάδα. Κι' άνεται σχετικάς ότι οι φωτιές αυτές είχαν άνογώς πρακτική σκοπό. Τις άνθων δηλαδή για να καθυστερούν τον πολυτένο αέρα σε περιπτώσεις έπιδημιών.

Παράξενες όνομασίες παρασήμων

Ανάμεσα στα παλιά παρασήμα βοίσκονται μερικά, που έχουν πολύ παράξενες όνομασίες. Έτσι ονομαζίνε, έξάφνα, με το παρασημο του Σκύλου και του Κόκορα που ίδρουσε το έτος 500 ο άρχων του Μονμωρανού. Ο Κάρολος Μάρτελος, ο νικητής των Άράβων στην περίφημη μάχη του Πουατιέ ίδρουσε το παρασημο της Ικτιδός (του κοινώς λεγομένου κουνελιού) ο Άγιος Λουδοβίκος ίδρουσε δυό παρασημα, του Σπάρτου, κατά το 1234, με την εύκαιρία του γάμου του με την Μαργαρίτα της Προβηγκίας και της Άλσας Κογκυλίας, το 1270, όταν έπρόκειτο να ξαναγυρίσει στην Πολιστινή. Ο Λουδοβίκος ΙΙος, ίδρουσε έπίσης το παρασημο του Σκαντζόχοιρου, που η άνομη του έθεωρείτο ως ένδειξις πολύ μεγάλης ευνοίας.

Η ΓΑΤΑ

Καλόβολος ήταν, βέβαια, ο Παναγιωτάκης. Άγαθος ήταν. Και την Σουσού την αγαπούσε παρ' όλες τις άτέλειες της παλαιομάρας της. Αλλά ο Παναγιωτάκης - γνήσιος άνθρωπος του λαού - είχε πάνω απ' όλα τα εφόδια και τ' άπειρα προτερήματά του ανεπτυγμένο το φιλότιμο.

Κι' έθραζε. Αυτών τον έξευτελισμό που υπέστη απ' τη ζαργάνα ήταν άδύνατο να τον κινέψη. Πως βρέθηκε σ' άδυναμια και υπέγραψε εκείνη τη «δύσλεια της μετανόιας» που του υπαγόρευε η Σουσού; Καθόταν μόνος και σκεφτόταν.

— Ντροπή! Κι' ύστερα μονολογούσε: — Σου την έσκασε μωρέ Παναγιωτάκη! Κρίμα στο μπόι σου. Κρίμα στο μoustάκι σου! Κρίμα στη λεβεντιά σου μωρέ Παναγιωτάκη. Ρεντίκολο σ' έκανε η ζαργάνα. Όπου σου!

Μελαγχολικός ήταν. Έπρόκειτο εκείνες τις μέρες να ξαναγυρίσει ύστερα από τόσα η Σουσού στο σπίτι κι' όχι μονάχα δεν χαϊρόταν αλλά και από βάθος της ψυχής του είχε μια πικρά άδοξοκτη. Την έξομολογήθηκε στον κυρ' Άντρέα.

— Ξέρεις τι να κάνης; — Τι να κάνω. — Έχεις μια γάτα; — Τι να τη κάνω τη γάτα; — Νά τη σκόπης. — Με γλεντάς μωρέ Άντρέα; — Όχι, ποσώς. Σου όμολο έσβαρώς. Το λοιπόν στο χωριό μου όταν ένας άντρας έχη γυνίκα ζανανέτα άρπάξει μια γάτα απ' τα δυό τα πόδια και τη σκόπης μπροστά της. Αυτό το κάνει, έλαδω, την πρώτη νυχτιά του γάμου. Αλλά κι' άργότερα να γίνη φέρνει αποτέλεσμα. Άμα δη η γυνίκα και σκόπης ο άντρας στα δυό τη γάτα ντελνίριο την πιάνει. Άκου που σου λέω. Καμιά γυνίκα δεν άντέχει.

— Κι' λοιπόν; — Μόλις μπή μέσα η Σουσού να πιάσει τη γάτα και να τη σκόπης με τα χέρια σου στα δυό. Να δής αν θα φοβηθ' ή ζαργάνα σου κι' αν θα σου ξανακάνη αυτές τις ιστορίες. Νά, αυτό είναι όλο το πλν που σε πήρε από κάτω. Δεν έσκισες τη γάτα.

— Εσύ την έσκισες; — Ένω την έσκισα.

— Τότε. — Έ... η. Και τα λέγαν. Κι' ο Παναγιωτάκης ήταν ρευδαστικός. Πολλή ώρα έμεινε σιωπηλός. Ύστερα σήκωσε το ποτήρι, το κατέβασε και κώττεξε τον κυρ' Άντρέα.

— Ρώτε γάτα, λές. — Φάρμακον μονοδικόν. — Που να τη βρω; — Να σου φέρω ένώ. — Θα μου πιά τα χέρια. — Να την άδράξεις νερά. Ξανακατέβασαν το ποτήρι. Πάλι σιωπηλός έμεινε ο Παναγιωτάκης. Το σκεφτόταν από δω, το σκεφτόταν από κεί, ύστερα ξεροκατάπινε:

— Ρώτε γάτα. — Γάτο. — Στα δυό. — Μία κι' όσω. — Θα φέρη άποτέλεσμα;

— Μ' έγγύσαι. Τι να κάνη ο Παναγιωτάκης. Κάποιο φάρμακο έπρεπε να βρη σ' αυτή την ιστορία. Δεν μπορούσε πιά ν' άναχθ' την κατάσταση σύ η. Καθώς σκεφτόταν μάστιχο με τι άερα και με τι πόζα θα ξαναγύριζε η γυνίκα του ύστερα απ' τη δαλνύση της μετανόιας, που υπέγραφε τον έπισαν άγανάκτησι. Το ίδιο βράδυ, όπεσάποτε έσπευσε να του φέρη τη γάτα ο κυρ' Άντρέας. Ήταν μια καλόβολη ασποδισυρη γάτα με μια κατεμάστιξη βούλα στο δεξιό της μάτι. Την είδε ο Παναγιωτάκης που σαν να τον ήξερε χρόνια πηγε και τριφτηκε άπάνω του και του κάρικε η ψυχή του.

— Τι λυπηρό μωρέ. — Σά δεν ντρέπεσαι. — Είπε ήμερη μωρέ. — Είπε άγρια θα σε φάν κακομωρη. Έδω σκοτώνουνε και σφάζουν άνθρωπους, κι' εσύ μια γάτα λυπάσαι; Δόσται μια να δής. Απ' τη τρομάρα της η γυνίκα σου θα πάθη νευρική κατάσταση κι' άπανά και θα της κολλήση φόβος Άντρεά, άδανσαι.

Πέρασε η νύχτα. Και το πρωί κτύπησε η πόρτα. Άνοιγει και βλέπει τη Σουσού. Ήταν στίς μεγάλες πόδες της η πυροδεδεμένη του βουβούλα. Φορούσε ένα μεταξωτό τσεμπέρι για τον ήλιο, μαύρα τεράστια άεροπορικά γυαλιά - όωρα του έζεβέλωσε περκαί στα χέρια της άσπρα νάντια τρυπάνη. Κρατούσε το τσαντάκι της και κάτω απ' τη μασχάλη μερικά έγγλέζικα βιάλα.

— Γκούτ μόνιγκ. Μωρμυρίσσε ο Παναγιωτάκης: — Μωρνι - μωρνι. — Ύστερα η Σουσού προχώρησε στο έσωτερικό όπως θα έπαινε φερ' είνην η βασιλίσσα της Άγγλίας σ' άνάκτορα του Μπουκίγγχαμ. Τα μάτια μισόκλειστα, τα φαστσιαν στα χέρια. Έόρριξε μια στροβή ματιά ο Παναγιωτάκης στην γάτα που κοιμόταν στο ντινιάν και είπε από μέσα του πως έστρεψε η άρα της. Αλλά έβλεπε πάλι πως η Σουσού μπορούσε να μη σερβ' έτοι ως το τέλος ώστε να γλυτώνει κι' ο ίδιος και η γάτα. Αλλά η Σουσού με το ίδιο και χειρότερο ύφος του είπε:

— Κάμ κπάρ. — Πώς; — Όμιλια έγγλέζικα. — Σάμπως σου είπα ένώ πως μί - λησους κινέζικα; Τι θέλεις; Μία ελληνικά να συνηνοηθώμε. Και έλληνα πάλι να σου και ουθ' μη μ' άρχίζης πάλι τα σου και ουθ' γις η ύπομνη μου έξανθήθηκε ζαργάνα και δεν μωρ' πιά.

— Όπως σου είπα, η γάτα σου έόρριξε μια στροβή ματιά ο Παναγιωτάκης στην γάτα που κοιμόταν στο ντινιάν και είπε από μέσα του πως έστρεψε η άρα της. Αλλά έβλεπε πάλι πως η Σουσού μπορούσε να μη σερβ' έτοι ως το τέλος ώστε να γλυτώνει κι' ο ίδιος και η γάτα. Αλλά η Σουσού με το ίδιο και χειρότερο ύφος του είπε:

— Κάμ κπάρ. — Πώς; — Όμιλια έγγλέζικα. — Σάμπως σου είπα ένώ πως μί - λησους κινέζικα; Τι θέλεις; Μία ελληνικά να συνηνοηθώμε. Και έλληνα πάλι να σου και ουθ' μη μ' άρχίζης πάλι τα σου και ουθ' γις η ύπομνη μου έξανθήθηκε ζαργάνα και δεν μωρ' πιά.

— Όπως σου είπα, η γάτα σου έόρριξε μια στροβή ματιά ο Παναγιωτάκης στην γάτα που κοιμόταν στο ντινιάν και είπε από μέσα του πως έστρεψε η άρα της. Αλλά έβλεπε πάλι πως η Σουσού μπορούσε να μη σερβ' έτοι ως το τέλος ώστε να γλυτώνει κι' ο ίδιος και η γάτα. Αλλά η Σουσού με το ίδιο και χειρότερο ύφος του είπε:

— Κάμ κπάρ. — Πώς; — Όμιλια έγγλέζικα. — Σάμπως σου είπα ένώ πως μί - λησους κινέζικα; Τι θέλεις; Μία ελληνικά να συνηνοηθώμε. Και έλληνα πάλι να σου και ουθ' μη μ' άρχίζης πάλι τα σου και ουθ' γις η ύπομνη μου έξανθήθηκε ζαργάνα και δεν μωρ' πιά.

— Όπως σου είπα, η γάτα σου έόρριξε μια στροβή ματιά ο Παναγιωτάκης στην γάτα που κοιμόταν στο ντινιάν και είπε από μέσα του πως έστρεψε η άρα της. Αλλά έβλεπε πάλι πως η Σουσού μπορούσε να μη σερβ' έτοι ως το τέλος ώστε να γλυτώνει κι' ο ίδιος και η γάτα. Αλλά η Σουσού με το ίδιο και χειρότερο ύφος του είπε:

— Κάμ κπάρ. — Πώς; — Όμιλια έγγλέζικα. — Σάμπως σου είπα ένώ πως μί - λησους κινέζικα; Τι θέλεις; Μία ελληνικά να συνηνοηθώμε. Και έλληνα πάλι να σου και ουθ' μη μ' άρχίζης πάλι τα σου και ουθ' γις η ύπομνη μου έξανθήθηκε ζαργάνα και δεν μωρ' πιά.

— Όπως σου είπα, η γάτα σου έόρριξε μια στροβή ματιά ο Παναγιωτάκης στην γάτα που κοιμόταν στο ντινιάν και είπε από μέσα του πως έστρεψε η άρα της. Αλλά έβλεπε πάλι πως η Σουσού μπορούσε να μη σερβ' έτοι ως το τέλος ώστε να γλυτώνει κι' ο ίδιος και η γάτα. Αλλά η Σουσού με το ίδιο και χειρότερο ύφος του είπε:

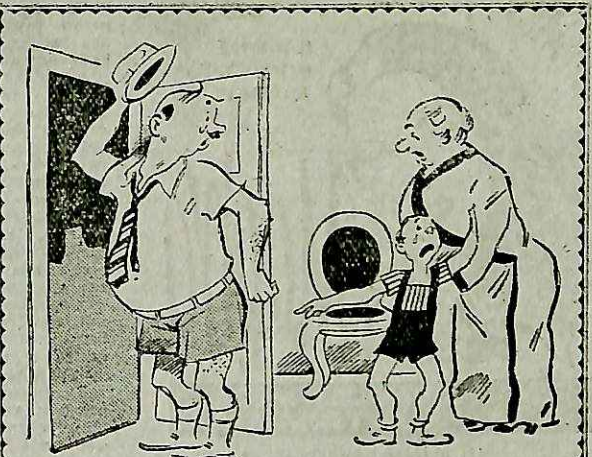
— Κάμ κπάρ. — Πώς; — Όμιλια έγγλέζικα. — Σάμπως σου είπα ένώ πως μί - λησους κινέζικα; Τι θέλεις; Μία ελληνικά να συνηνοηθώμε. Και έλληνα πάλι να σου και ουθ' μη μ' άρχίζης πάλι τα σου και ουθ' γις η ύπομνη μου έξανθήθηκε ζαργάνα και δεν μωρ' πιά.

— Όπως σου είπα, η γάτα σου έόρριξε μια στροβή ματιά ο Παναγιωτάκης στην γάτα που κοιμόταν στο ντινιάν και είπε από μέσα του πως έστρεψε η άρα της. Αλλά έβλεπε πάλι πως η Σουσού μπορούσε να μη σερβ' έτοι ως το τέλος ώστε να γλυτώνει κι' ο ίδιος και η γάτα. Αλλά η Σουσού με το ίδιο και χειρότερο ύφος του είπε:

— Κάμ κπάρ. — Πώς; — Όμιλια έγγλέζικα. — Σάμπως σου είπα ένώ πως μί - λησους κινέζικα; Τι θέλεις; Μία ελληνικά να συνηνοηθώμε. Και έλληνα πάλι να σου και ουθ' μη μ' άρχίζης πάλι τα σου και ουθ' γις η ύπομνη μου έξανθήθηκε ζαργάνα και δεν μωρ' πιά.

— Όπως σου είπα, η γάτα σου έόρριξε μια στροβή ματιά ο Παναγιωτάκης στην γάτα που κοιμόταν στο ντινιάν και είπε από μέσα του πως έστρεψε η άρα της. Αλλά έβλεπε πάλι πως η Σουσού μπορούσε να μη σερβ' έτοι ως το τέλος ώστε να γλυτώνει κι' ο ίδιος και η γάτα. Αλλά η Σουσού με το ίδιο και χειρότερο ύφος του είπε:

— Κάμ κπάρ. — Πώς; — Όμιλια έγγλέζικα. — Σάμπως σου είπα ένώ πως μί - λησους κινέζικα; Τι θέλεις; Μία ελληνικά να συνηνοηθώμε. Και έλληνα πάλι να σου και ουθ' μη μ' άρχίζης πάλι τα σου και ουθ' γις η ύπομνη μου έξανθήθηκε ζαργάνα και δεν μωρ' πιά.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΟΥ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΥ — Μαμά! Ο μπαμπάς μου πήρε το παντελονάκι μου!...

Αθηναϊκά επίκαιρα

Στραβομάρες

«Όπως κι' έσείς θα μάθατε, άγαπητοί μου, άδην μία Σιμπά έτύφλωσε κάποιον Καλοφωρίση που δίχως δόλου να σκεπτή την τόση τη θλίψη έπηρε την άπόφαση να την έγκαταλείψη.

Και πράγματι την έδωξε, μα εν τ'ω μεταξ' αυτή τον παραφύλαξε με πείσμα και νινιά, του πέταξε κατόμουτρα το νιτρικόν όξύ και τούβγαλε το μάτι.

Γι' αυτό λοιπόν καθ' έραστής η νέος είτε νέρος άς έχη πάντα υπ' όψει του κι' άς μην ξεχνά ποτέ ότι έφ' όσον ως γνωστόν, τυφλός είναι ο έρωας θέλει να γίνουν άσφαλώς τυφλοί κι' οι έρασται!

Αναποδιές Έκπνέει κι' ο Ιούνιος κι' η ζέση δλο σφίγγει το στόμα μας ξεραίνεται, στεγνώνει το χυμό και λές και είν' απ' τη σκληρή τη μοίρα μας γρυσ (μωνο, με δυσκολία βρίσκουμε νεράκι παγωμένο.

Διψάει ο φτωχόκοσμος, διψάει κι' υποφέρει, κι' όπως συμβαίνει άλλωστε και κάθε καλοκαίρι, χάρη στις μαύρες άγοράς την τόση καλωσύνη και πάλι φ λ έ γ ο ν ζήτημα ό... π ά γ ο ς έχει γίνει!

Θεάματα Βρέ, τ' είναι τούτο το κακό; Νισάφι πιά, νισάφι! Τα βαριέτε, τα θέατρα κι' οι κινηματογράφοι εσκάτεις πλημμυρίζουν το άστυ το κλεινόν κι' εύχάριστα θεάματα προσφέρουν στο κοινόν.

Ο κόσμος για το θέαμα αίσθανεται λατρεία, του είναι απαραίτητο και πάντα κατορθώνει μ' ένα - δυό κατοστάριχα ή έστω και με τρία να βλέπη «άσους» στη σκηνή κι' «άστέρους» (δρόνη

Είν' εύκολο το γούστο του, δεν κάνει διακρίσεις, τ' άρέσουν και τα δράματα κι' οι επιθεωρήσεις, ήγουν χορταίνει θ έ α μ α με φούγια και με θιασ' άφου τον ά ρ τ ο ν δεν μπορεί ακόμα να χορτάση!...

Νέο σύστημα Ζούμε σ' άνάποδο καιρό, περνάμε άσχημες στιγμές, κάθε τρεις μέρες το νερό, κάθε τρεις μέρες κι' οι τιμές!

Είν' ένα σύστημα καλό κι' εν πεποιθήσει σας δηλώ πως ίσως θα σωθ' η Πατρίς αν γίνουν όλα (κάθε τρεις).

Με άλλα λόγια (κάθε τρεις) μονάχα να πεινάμε και όχι κοθμερινώς να σπρώχνουμε τραπέζι, και (κάθε τρεις) με θόρυβο στο μέλλον να ζητάμε κονσέρβες να μας στέλνουνε και λίρες οι Έγγλέζοι!...

Φρούτα νίξ... Άλλοιτε τα φανταζόμαστε, μα έτοι όπως πάμε κι' έφέτος φρούτα, βρέ παιδιά, δεν πρόκειται να (φάμε.

Άφου τους βάλανε τιμές που προκαλούν ρήνη το «τι έστι βερυκοκκον» το ζέρουν πολύ λίγο!... ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

80v

— Δὲν τὴ θέλω τῇ ζωῇ, δὲν τὴ θέλω τῇ
ζωῇ.
— Ἦνα σύγκοιτο πέρασε στὸ κοριττὶ τῆς θείας
Μαρτίνας. Τότε συγκινηθῆκε τὸ παιδί.
Τὸ μωροκοῦδὸν εἶχε εὐφραίνει καὶ κουνούσε
τὰ μικροσκοπικὰ χερσάκια του χαρούμενο. Τὸ
παιδί τῆς Μαρτίνας καὶ τόφερε στὸ κρεβάτι τῆς
Μαρτίνας.
Οἱ λυγροὶ τῆς νεαρῆς ὑπέρτας δυναμίσσαν
γιά λίγο. Σφιγμένον τὸ μωρὸ στὴν ἀγκυλιά
τῆς, εἶλανε τόσο, πού νόμιζε πὼς κάτι θὰ ρά-
γαιε μέσα της. «Επειτα ἤσυχασε. Τὸ μωρο-
κοῦδὸν ἀποκοιμήθηκε στὴν ἀγκυλιά της. Ἦταν
ἕνα ἡσυχὸ παιδίκι, καὶ τώρα εἴχαινε πὼς ἀρ-
χίζει νὰ παίρνῃ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν γύρω του
ζωή. Καθὼς ἀκοιμούσε τὸ κεφάλάκι του στὸ
ὑπόστειλ τῆς μαμουλάς του, ἡ Μαρτίνα κατα-
λάβαινε σιγά-σιγά ὅταν νὰ κλυδῶσε στὸ κοριτ-
τὶ κάποια παράξενη δύναμις. Πῶς μπορούσε
τῆς κάποια παράξενη αὐτὴ, πού δὲν ἦταν ἱκανὸ ἀκό-
μα νὰ στηρίξῃ τὸ κεφάλάκι, νὰ τῆς δίνῃ δύ-
ναμις...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Δε θα τον πάρω!... την έκοψε σιχνά η κοπέλα.
Τὰ βασιλεύμενα μόνια τῆς Ὀλγας στράφηκαν ἀπάνω της με εσθονικὴ ζωηρότητα:
— Γιατί; ρώτησε κοφτά.
— Γιατί; ἄφησε Ἀγαπάει ἄλλην. Παν-
τρέψεται.

ποίησιν... ὅσας πού τίς κακεῖς σκεψαί... Μα-
ρίνα, γιά τό Θεό, μήν ἀποφασίσῃς νά πάρῃς
ἄλλον ἄντρα ὅσο ἀγαπᾷς τό Θεό... Ποτέ νά
μή πάρῃς ἄλλον. Ζήσῃ μέ τίς θυνισίαι του καί
γιά τό παῖδί σου μονάχα... Τά βράδια, καλ-
λότερα νά κλαίς μόνη σου δαγκώνοντας τά μα-
γιάρικα, παρά νά χαμογέλας μέσα σέ μέ-
γαλακτιά πού σοῦ φαίνεται ἡ κόλασις... Μα-
ρίνα... Ἄν σοῦκανα κακό, ἡ συμβουλή μου
αὕτη...

Σταμάτησε. Κάτι σά ρόγχος τήν ἔπαινε. Ἡ
Μαρίνα τρώαξε καί φώναξε τοὺς ἄλλους.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΦΑΓΗ
ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

» «Έμωθα έτσι, ίον) ότι το σύνθημα τή
επανάστασης θα δινόταν στις τέσσερις
ή ώρα στο Βερολίνο, ότι φορητά αυτόκ
νητα ποσόν έτοιμα για τή μεταφορά τών
άνδρων τών Τανκμάτων Έρδου και ό
στις 5 ή ώρα θά άρχιζε ή κατάληψη τών
κυβερνητικών κτιρίων.
(Για τόν σκοπό αυτό, ένας από τών
άρχηγούς τών Τ.Ε., ό Έρνστ, δέν έπι
στό Βίσεε, παρά έμεινε στο Βερολίνο γ
νά διευθύνει ό ίδιος τό πραξικόπημα.

Εσσερ, ο Μασουρίτς, ο Βέλερ, ο Μπουχ.
 'Η τραγωδία όμως δεν είχε ακόμη τι
 λειώσει: έπρεπε να συνεχισθούν οι δολο-
 φονίες.

ΟΤΤΟ ΣΤΡΑΣΣΕ

● ●

Ζητούνται γάτες

ΟΤΤΟ ΣΤΡΑΣΣΕ

Ζητούνται χάρτες

Προκειμένου να διαγράψουν τα σχέδια ελπίδας στην Ίαπωνια, το Αμερικανικό Υπουργείο Ναυτικών εδιομοίωσε στις ψηφιδώτες μια επείγουσα έκκληση, με την οποία συνιστά ο δόλος τους πολίτες να έχουν στην κατοχή τους εικόνες ή χαρτί των χωρών και νησιών που κατέχονται από τους Ιαπωνέζους, να τα προσφέρουν στο Ναυτικό Υπουργείο. Φαίνεται δε ότι η έκκληση αυτή απέδωσε περίφημα αποτελέσματα.

Ο ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ στήν... 'Αμερική

Μιά επιτυχημένη φάρσα

Μια επιτυχής φάρσα συνετάραξε πρό ημερών τον θεατρικό κόσμο της Πρωτεύουσας κι' εσκόρπισε την ευσθυμία και το γέλιο. 'Απορμή του... κακού υπήρξε μια έπιστολή κλεισμένη σ' έναν φακέλλο φέροντα την έπιγραφίδα της 'Αμερικανικής Πρεσβείας 'Αθηνών. 'Η έπιστολή ήταν γραμμένη στην 'Αγγλική. Παραλήπτης ήτο ο συμμαθής τενόρος του ελαφρού μουσικού θεάτρου κ. Κώστας Μανιατάκης που είχε ένα από τα κύρια στελέχη του θιάσου Καλουτά-Κοκκίνη-Μακρή-Δούκα εις το θέατρον της οδού Καρόλου.

Και ίδου πως συνέβη η ιστορία. Τis τελευταίες μέρες του Μοΐου ένα ταχυδρομικός διανομέας καταφάνει στο θέατρο Σαμαρτζή και δίνει στον κ. Μανιατάκη την αναφερομένη έπιστολή. 'Ανυπόπτος ο συμμαθής τενόρος την παίρνει την κυττάζει και άπορει. 'Αμερικανική Πρεσβεία!... Την άνοιγει αλλά τα γράμματα χορεύουν μπροστά στα μάτια του. Είναι 'Αγγλικά και ως γνωστόν ο κ. Μανιατάκης μόνον 'Αγγλικά δεν έβασε άκομψα δείχνει την έπιστολή στους άλλους συναδέλφους του, αλλά κι' αυτό στην 'Αγγλική είχε έξ' ίσου μ' αυτόν φωστρές.

'Επειδαινει τέλος ο κ. Μακρής, — 'Ελα βρε καμιά πρόσκλησις σέ γλέντι 'Αμερικανών θα είναι, λέει. Στην άποψη αυτή συμφώνησαν όλοι οι παρισταμένοι, καθώς κι' ο Μανιατάκης. Κατά συμπόσιον υπήκει στα καυρίαίνά έκείνη τη στιγμή για κάποια δουλειά του ο γνωστός θεατρικός συννοφεύς κ. Πωλ Μανσετρέλ άγγλομαθής δεινός. — Μανσετρέλ στην ώρα ήλθε! του φωνάζει ο Κοκκίνης Σπαζοκεφαλιάζουμε με τις έννοιες του Μανιατάκη. Σώσε μας! Και του δίνουν το γράμμα. 'Ο κ. Μανσετρέλ του ρίχνει μια νοργή ματιά. Παίρνει, ύφος σοδορό και φθέγγεται: — Δόξα και τιμή στην 'Ελλάδα και στο 'Ελληνικό θέατρο!... Συγχαρητήρια Μανιατάκη.

Όλοι μένονιν κατάπληκτοι. — Για έξιήνους μας άδελφες, τι συμβαίνει, λέει ο Μακρής, και άποσε στη μέση τις δόξες και τιμές του Μανιατάκη. 'Ο κ. Μανσετρέλ διαβάσε το νοήμα: — 'Αγαπητέ Κύριε. Την 2α 'Ιουλίου έ. έτους πρόκειται να γίνει εις Ουάσιγκτων έορτή της Νίκης των 'Ηνωμένων 'Εθνών. Κελλιτέχναι και άνθρωποι των γραμμάτων έξ όλων των 'Ηνωμένων 'Εθνών εκλήθησαν όπως συμμετάσχουν εις αυτήν. Κατά άυστασιν της Κάθριν Πάξ. (Κατίνος Παζινο) συμπεριελάθμεν και ύμας όπως έκπροσωπήσετε την άγαπητή μας χώραν 'Ελλάδα εις το δημοτικό της τραγούδι. 'Εν περιπτώσει άποδοχής σας δηλώματέ το εις τον πρώτον γραμματέα της ύπεράτης Πρεσβείας την πρώτην 'Ιουνίου 10 1/2 π. μ. ίνα φροντισωμεν διά την φιλοξενίαν σας εις τας 'Ηνωμένες Πολιτείας).

Μετά την άνάγνωσιν πρώτος κάρφωσε ζηλόφθονα τα γουρλωμένα μάτια του επάνω στον εύρισκόμενο έκείνη την στιγμή έβδομο ούρανο της εύτυχίας τενόρο ο Κοκκίνης. — Τυχή βουνό. Νά τί θα ήη να είσαι Σαδοδογεννημένος! φώναξε. Όλος κολλά δευτερολόγησε ο Μακρής: — Όσοι άνθρωποι χρόνια και χρόνια κληρο 'Αμερική βρέθηκε να διαλέξη το Μανιατάκη. — Βρε παιδιά υπάε και το είχε γράψει στη διαθήκη του ο Ρουσσελτ; Λέγει ο Δούκας. — Μα το λέει καθαρά το γράμμα. Δουλεύει της Παζινο έινε, παρεμβαίνει ο Κονταρίνης. — Αυτά είναι τα μέσα. Μιά καντάδα της έκανε ένα βράδυ και για δέξ τώρα ως άντάλλαγμα θα τον φιλοξενήση στο... 'Ελευγος Γαβριηλίδης. 'Η είδησις με ταχυτητα άστράπησε μετεδόθη σ' όλα τα καυρίαίνια. Τα συγχαρητήρια του ύφαιου φύλου υπέβαλε ή χαριτωμένη σουπερτίτα Λιλίαν Λυς. — Μπορώ Κώστα και στο Μετροπόλιταν! — Εύχαριστώ, Λιλίη μου. Και με ύφος 'Αμερικανού έμπροσθίου προσέθεσε. — Θα σέ έχω ύπ' όφιν μου. 'Αφού έξερεις και ξένες γλώσσες θα σέ πάρω ιδιαίτερα γραμματέα μου. Την Λιλίαν Λυς διαδέχεται ο ύπόλοιπος άραιοκοσμος του θιάσου. 'Επάνω στη βροχή των συγχαρητηρίων καταφάνει ή πρωταγωνίστρια 'Αννα Καλουτά.

— Θεομά συγχαρητήρια Κώστα. — Εύχαριστώ, 'Αννα μου. — Όλα υπορούσα να το περιμένω... 'Ο Μανιατάκης κορόιδωνι. —... σέ 'έτοιο βαθμό κακού γούστου όμως να φθάσουν οι 'Αμερικανοί ποτέ. Το παλκοσέβικο φεύγει κάτω από τα πόδια του τενόρου. 'Η παράστασις έκείνο το βράδυ ήτανε από τις πειδι μισοδικές. Όλοι οι άθροιοι είχαν διαδολεμένο κέφι. Την άλλη μέρα φούντωσε το πρέμμα. — Τάμαθες; — Τι. — 'Ο Μανιατάκης φεύγει για την 'Αμερική. — Μωρέ τί μου λές; — Νά σέ θάψω!

Αυτά συνέβαιναν επί μίαν έβδομάδα στο θέατρο Σαμαρτζή και σ' άλλα κέντρα της 'Αθήνας όπου ο Μανιατάκης έδειχνε το γράμμα... για να του το μεταφράσουν κι' όταν αυτό δεν ήξεραν 'Αγγλικά τους το μετέφραζε ο... ίδιος. Πέρασαν οι μέρες. Κι' έσπασε ή ήμερα ή κρίσιμη. Πρώτη 'Ιανουαρία. Τι ήμερα συγκινήσεων κι' αυτή. Είναι δέκα και μισή ακριβώς και ο Μανιατάκης εινάσεται κατ' ευθείαν στον πρώτο γραμματέα της Πρεσβείας. Του δίνει το γράμμα κορόιδωνι και προεινέει. 'Ο πρώτος γραμματέας βλέπει το γράμμα, διαβάσε το γράμμα, κυττάζει το Μανιατάκη. Ξαναδιαβάζει το γράμμα και τέλος βνάζει τα νυαλιά του, κορόιδωνει τα μάτια του στον 'Ελληνα τενόρο και χαμογελά. 'Υστερα του λέει μ' ευγένεια:

— Κύριε, δεν γνωρίζω τίποτε σχετικό με δσα αναφέρει ή έπιστολή αυτή, αλλά για κείνο που είσαι βέβαιος και έπιθυμώ να το μάθετε και οι σεις είναι ότι ο ύπογράφων την έπιστολήν Γουόυτον Ουόλτον ήταν προέδρος της 'Αμερικανικής στον πορνογενενο πόλεμο και έχει άποβάνει από πολλών έτών.

Ούτε βόμβα 12 τόννων να έπεμπε άπάνω του, δεν θα έπταρσαστο και δεν θ' άναπηδούσε έτσι ο Μανιατάκης. — Όπως βλέπετε... συμπληρώνει ο πρώτος γραμματέας. 'Ο Μανιατάκης όμως δεν έβλεπε τίποτε. Πως έφυγε από την Πρεσβεία είναι άδύνατον και σήμερα άκόμη να το περιγράψω. Το βράδυ τον περίμεναν όλοι με άνωγλη στο θέατρο. Μάλιστα τον είδαν να καταφάνει τον βομβάρδισαν όλοι με τις έρωτικές.

— Λοιπόν; Κώστα πές μας νέα... — Κι' ο Κώστας για λέει μόνον τους είπε και κατάλθον έδω: — Καταστροφή! — Άλησθή; — Όόρα... — Όλοι άποσβολωθήκανε. Σε λίνα όμως συνήλθαν και... κάπκε το πελεκούδι. Μέχρι κορέλεις γέλασαν... ένεκα ή φάρσα. 'Ο Μανιατάκης τους συμβόλεψε τέλος να μη πιστεύουν τίποτε εύκολα και πρό παντός να φοβούνται τις έπιστολές που έχουν έπιγραφίδα της 'Αμερικανικής Πρεσβείας. Μετά δέ ρώτησε με παράνονο: — Βρε παιδιά πόιος να μου την έσκασε; 'Αλήθεια αυτό ρωτάμε και μεις. Ποιος του την έσκασε, τόσο ώραία όμως;... Ε ΠΑΣΠΑΛΙΑΡΗΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

— 'Η συνηθισμένη διασκέδασις ενός καίτοιου Τζόν Μπέκερ, άπ' το Σικάγο, είναι να τιάνη... έπιπλά από κουβαρίστρες! Το ιατροσύντημα του άποτελεί ένα ραδιογραμμόφωνο μεγάλου σχήματος, το οποίο χρειάστηκε δέκα μηνών εργασία, 1.492 κουβαρίστρες και 30 περίπου μέτρα χοντρό ύψμα.

— Τα 85 έκατοστά του κόστους ενός ποταμικού πλοίου διαθέτονται σέ εργατικά ή ιεροισθία.

— Σε διάφορα άμερικανικά νωσοκομεία, έλλάζουν κάθε τόσο τις εικόνες που κρένιονται στους τοίχους, για να αισθανώνται υγιότερη μονοτονία οι άρρωστοι.

— Τα φυτρία των 'Ηνωμένων Πολιτειών τουλούν άλλαξιές μιας καινούργιας ράσας, Ικανής να παράγη πέντε διαφόρων είδων άχλάδια.

— Όταν οι υγχερίδες είναι βυθισμένες σε χειμερινή νάρκη, άναπνέουν μόνο 9 φορές την ώρα. Στις στιγμές της μεγαλύτερης δραστηριότητός τους, οι άναπνοές τους φθάνουν εις 12.000 στην ώρα.

— Έξακρίβωθηκε ότι άρισμένα άρώματα σταματούν τα ραλόνια του χεριού, γιατί αλλοιώνουν το λάδι με το οποίο έχει λιπανθή ο μηχανισμός τους.

— Όταν οι κόττες φάνε μαζί με την τροφή τους κοπανισμένο κέλυφος άστακού, γεννούν άσγά με φλοδιό κόκκινο-πορτοκαλί.

— Το ποτάμι Λοστ Ρίβερ, στην 'Ιντιάνα της 'Αμερικής, έμφανίζεται και χάνεται πέντε φορές κατά τη σύντομη διαδρομή του.

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΙΣ Γερμανίδες!

Μιά αύστηρή διαταγή της 'Αμερικανικής Ιστρατιωτικής Διοικήσεως

— Όπως είναι γνωστό, στα άμερικανικά στρατεύματα κατοχής στη Γερμανία άπαγορεύεται αύστηρότητα να συνάψουν σχέσεις με Γερμανούς και ίδιως με Γερμανίδες. Εύκολα λέγεται αυτό, αλλά στην έφαρμογή του είναι πολύ δύσκολη υπόθεση.

Τα άμερικανικά φύλλα άσχολούνται με το γεγονός αυτό και γράφουν πως είναι ζήτημα άν ύπάρχουν μερικές έκατοντάδες από τις 400 χιλιάδες άμερικανικού στρατού κατοχής, που έξερουν πως να φερθούν σχετικώς. Στη συζήτηση λαμβάνουν μέρος και ψυχολόγοι και γιατροί ζητώντας κι' αυτοί μια λύση του προβλήματος.

Οι στρατιώται πρέπει να κατέχονται συνεχώς από την ιδέα πως σέ κάθε τους βήμα πρέπει να προσέχουν, να χύνουν τα μάτια τους τέσσερα και το μυαλό τους άγρυπνο. Πως έβλεπε, ρωτάει ένας 'Αμερικανός άμερικανός ν' άνθιστάται διαρκώς ο άμερικανός φαντάρος στον πειρασμό να έρθη σέ στενές σχέσεις με μια νέα, όταν βλέπει συνεχώς ύψος των Γερμανοπούλες με φορέματα σχεδόν οκανδαλιστικά είτε λόντ της ζέστης είτε ν' άλλους λόντους, όταν τη στιγμή αυτή στη Γερμανία άναλογούν, πέντε κορίτσια σέ κάθε δύο άνδρες. Ένας ψυχολόγος φρονει, ότι τουλάχιστον κάθε έξη βδομάδες πρέπει ο 'Αμερικανός στρατιώτης να παίρνει μια άδειά και να πηγαίνει για γλέντι κι' άναψυχή κάπου αλλού, αλλοιώς θα μείνει διαρκώς στη Γερμανία ή θα παλαδώσει έσραμόζοντας την άπανόρευσή ή θα την νοήψη στα παλιά του τα παπούτσια. Πρέπει να σπουιώθ, ότι ή στρατιωτική διοίκηση προσσέχει με κάθε τρόπο να κάνει έλαφρότερη την άπανόρευσή. Άνοιξαν διάφορα κέντρα διασκέδασις, γίνονται διάβητικοί άντρες και έχει άποφασισθή ή θε στροπώσις να παίρνει τριάντα μέρες άδελόνησι οι είδικοι. Με τη διαταγή αυτή, έξεδόθη οι Γερμανοπούλες γίνονται που γορευμένες καρπός, άρα πού έπιθυμής, πού ληκταριστές και υπενθυμίζονται, για τις άπαγορεύσεις των όιονόνησιμα-ζήθηκε ο άλκοολισμός. Άνθρωποι πινανε τότε τριτόπιο είχε μέσα όιονόνησιμα, άκόμα και... τονωτικά για τα μαλλιά!

— 'Η στρατιωτική διοίκηση έτύμως και έμοίρσσε στους στρατιώτες φυλλάδια με ό-δνηγέ πως να έπαρμόζεται ή άπανόρευσή. Οι διαταγές ήταν πολύ αύστηρές. 'Υστερα όμως βγήκε ένα άλλο φυλλάδιο που έμπειριάζε την αύστηρότητα. 'Ιδου μια περικοπή: — 'Αδελφοποιήσις με τους κατοχένους άπαγορεύεται. Αυτό είν' άπόλυτο. 'Όσοτος αυτό δέ σημαίνει και πως θα μεταβληθήτε σε στρατιωτικά αυτώματα ή πως θα φέρεσθε με βαναυσότητα ή τραχύτητα.

Πως θα καταλάβη όμως ο άφελής φαντάρος τί ακριβώς έπιτρέπεται και τί άπαγορεύεται; Και μάλιστα σέ μια χώρα που αυτή τη στιγμή κατοικείται από νυνόικες χωρίς άνδρες, παιδικά χωρίς πατέρες και γέροντες χωρίς νυνούς. 'Αλλά και όταν άποστρατευθούν οι Γερμανοί στρατιώται και γέροντες χωρίς νυνούς. 'Αλλά και όταν Γερμανία 36 έκατομμύρια θηλυκά έναντι 24 μόνον έκατομμυρίων άρσενικών.

— 'Η άπανόρευσή που άπορρά τας σχέσεις του φαντάρου με μια νυνική άντιβάνει ποδς τους φυσικούς νόμους, λένε οι έπιστήμονες. 'Ο φαντάρος θα την λάβη ύπ' όφιν του για κάποιους βδομάδες ίσως, αλλά στο τέλος θα την βροιάσει ίσως, πρέπει ν' άπομακρυνεται άρσώδη. Γι' αυτό τους πειρασμούς, να παίρνει συχνότατα άδειά, αλλοιώς θα υπάσχει φόβος να παράλυση ή πειθαρχία. Μερικοί έπρότειναν να διεκουλύνουν οι άσχές ή μετάβασι στη Γερμανία των νυνικών των φανταρών όσοι είναι παντρεμένοι, άκόμη και των άοραβανιστικών των. 'Αλλά αυτό είναι άδύνατον. Στο μεταξύ οι Γερμανοπούλες ντυμένες ελαφρότατα, άφρότες, προκλητικές περνούν έμπρός από το δύστο 'Αμερικανό φαντάρο, που μέρα νύχτα βασανίζεται έτσι από πειρασμούς όκι υι κρότερος από έκείνους, που έγγνώρισεν ο 'Αγιος 'Αντώνιος.

— 'Η άπανόρευσή που άπορρά τας σχέσεις του φαντάρου με μια νυνική άντιβάνει ποδς τους φυσικούς νόμους, λένε οι έπιστήμονες. 'Ο φαντάρος θα την λάβη ύπ' όφιν του για κάποιους βδομάδες ίσως, αλλά στο τέλος θα την βροιάσει ίσως, πρέπει ν' άπομακρυνεται άρσώδη. Γι' αυτό τους πειρασμούς, να παίρνει συχνότατα άδειά, αλλοιώς θα υπάσχει φόβος να παράλυση ή πειθαρχία. Μερικοί έπρότειναν να διεκουλύνουν οι άσχές ή μετάβασι στη Γερμανία των νυνικών των φανταρών όσοι είναι παντρεμένοι, άκόμη και των άοραβανιστικών των. 'Αλλά αυτό είναι άδύνατον. Στο μεταξύ οι Γερμανοπούλες ντυμένες ελαφρότατα, άφρότες, προκλητικές περνούν έμπρός από το δύστο 'Αμερικανό φαντάρο, που μέρα νύχτα βασανίζεται έτσι από πειρασμούς όκι υι κρότερος από έκείνους, που έγγνώρισεν ο 'Αγιος 'Αντώνιος.

— 'Η άπανόρευσή που άπορρά τας σχέσεις του φαντάρου με μια νυνική άντιβάνει ποδς τους φυσικούς νόμους, λένε οι έπιστήμονες. 'Ο φαντάρος θα την λάβη ύπ' όφιν του για κάποιους βδομάδες ίσως, αλλά στο τέλος θα την βροιάσει ίσως, πρέπει ν' άπομακρυνεται άρσώδη. Γι' αυτό τους πειρασμούς, να παίρνει συχνότατα άδειά, αλλοιώς θα υπάσχει φόβος να παράλυση ή πειθαρχία. Μερικοί έπρότειναν να διεκουλύνουν οι άσχές ή μετάβασι στη Γερμανία των νυνικών των φανταρών όσοι είναι παντρεμένοι, άκόμη και των άοραβανιστικών των. 'Αλλά αυτό είναι άδύνατον. Στο μεταξύ οι Γερμανοπούλες ντυμένες ελαφρότατα, άφρότες, προκλητικές περνούν έμπρός από το δύστο 'Αμερικανό φαντάρο, που μέρα νύχτα βασανίζεται έτσι από πειρασμούς όκι υι κρότερος από έκείνους, που έγγνώρισεν ο 'Αγιος 'Αντώνιος.

— 'Η άπανόρευσή που άπορρά τας σχέσεις του φαντάρου με μια νυνική άντιβάνει ποδς τους φυσικούς νόμους, λένε οι έπιστήμονες. 'Ο φαντάρος θα την λάβη ύπ' όφιν του για κάποιους βδομάδες ίσως, αλλά στο τέλος θα την βροιάσει ίσως, πρέπει ν' άπομακρυνεται άρσώδη. Γι' αυτό τους πειρασμούς, να παίρνει συχνότατα άδειά, αλλοιώς θα υπάσχει φόβος να παράλυση ή πειθαρχία. Μερικοί έπρότειναν να διεκουλύνουν οι άσχές ή μετάβασι στη Γερμανία των νυνικών των φανταρών όσοι είναι παντρεμένοι, άκόμη και των άοραβανιστικών των. 'Αλλά αυτό είναι άδύνατον. Στο μεταξύ οι Γερμανοπούλες ντυμένες ελαφρότατα, άφρότες, προκλητικές περνούν έμπρός από το δύστο 'Αμερικανό φαντάρο, που μέρα νύχτα βασανίζεται έτσι από πειρασμούς όκι υι κρότερος από έκείνους, που έγγνώρισεν ο 'Αγιος 'Αντώνιος.

— 'Η άπανόρευσή που άπορρά τας σχέσεις του φαντάρου με μια νυνική άντιβάνει ποδς τους φυσικούς νόμους, λένε οι έπιστήμονες. 'Ο φαντάρος θα την λάβη ύπ' όφιν του για κάποιους βδομάδες ίσως, αλλά στο τέλος θα την βροιάσει ίσως, πρέπει ν' άπομακρυνεται άρσώδη. Γι' αυτό τους πειρασμούς, να παίρνει συχνότατα άδειά, αλλοιώς θα υπάσχει φόβος να παράλυση ή πειθαρχία. Μερικοί έπρότειναν να διεκουλύνουν οι άσχές ή μετάβασι στη Γερμανία των νυνικών των φανταρών όσοι είναι παντρεμένοι, άκόμη και των άοραβανιστικών των. 'Αλλά αυτό είναι άδύνατον. Στο μεταξύ οι Γερμανοπούλες ντυμένες ελαφρότατα, άφρότες, προκλητικές περνούν έμπρός από το δύστο 'Αμερικανό φαντάρο, που μέρα νύχτα βασανίζεται έτσι από πειρασμούς όκι υι κρότερος από έκείνους, που έγγνώρισεν ο 'Αγιος 'Αντώνιος.

— 'Η άπανόρευσή που άπορρά τας σχέσεις του φαντάρου με μια νυνική άντιβάνει ποδς τους φυσικούς νόμους, λένε οι έπιστήμονες. 'Ο φαντάρος θα την λάβη ύπ' όφιν του για κάποιους βδομάδες ίσως, αλλά στο τέλος θα την βροιάσει ίσως, πρέπει ν' άπομακρυνεται άρσώδη. Γι' αυτό τους πειρασμούς, να παίρνει συχνότατα άδειά, αλλοιώς θα υπάσχει φόβος να παράλυση ή πειθαρχία. Μερικοί έπρότειναν να διεκουλύνουν οι άσχές ή μετάβασι στη Γερμανία των νυνικών των φανταρών όσοι είναι παντρεμένοι, άκόμη και των άοραβανιστικών των. 'Αλλά αυτό είναι άδύνατον. Στο μεταξύ οι Γερμανοπούλες ντυμένες ελαφρότατα, άφρότες, προκλητικές περνούν έμπρός από το δύστο 'Αμερικανό φαντάρο, που μέρα νύχτα βασανίζεται έτσι από πειρασμούς όκι υι κρότερος από έκείνους, που έγγνώρισεν ο 'Αγιος 'Αντώνιος.

— 'Η άπανόρευσή που άπορρά τας σχέσεις του φαντάρου με μια νυνική άντιβάνει ποδς τους φυσικούς νόμους, λένε οι έπιστήμονες. 'Ο φαντάρος θα την λάβη ύπ' όφιν του για κάποιους βδομάδες ίσως, αλλά στο τέλος θα την βροιάσει ίσως, πρέπει ν' άπομακρυνεται άρσώδη. Γι' αυτό τους πειρασμούς, να παίρνει συχνότατα άδειά, αλλοιώς θα υπάσχει φόβος να παράλυση ή πειθαρχία. Μερικοί έπρότειναν να διεκουλύνουν οι άσχές ή μετάβασι στη Γερμανία των νυνικών των φανταρών όσοι είναι παντρεμένοι, άκόμη και των άοραβανιστικών των. 'Αλλά αυτό είναι άδύνατον. Στο μεταξύ οι Γερμανοπούλες ντυμένες ελαφρότατα, άφρότες, προκλητικές περνούν έμπρός από το δύστο 'Αμερικανό φαντάρο, που μέρα νύχτα βασανίζεται έτσι από πειρασμούς όκι υι κρότερος από έκείνους, που έγγνώρισεν ο 'Αγιος 'Αντώνιος.

ΤΟ ΜΑΝΤΩ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Βικτώρι: 28 έτών.
Μισελίν: Σύζυγός του, 24 έτών.
Μωρίς: 30 έτών, φίλος και των δύο!

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Το κομψό γραφείο του Βικτώρ καταλαμβάνει το ήμισυ της σκηνής και το άλλο ήμισυ ή κρεβατοκοκκία του Μωρίς, ο όποτος, βρίσκεται άκόμη στο κρεβάτι του. Ο Βικτώρ άποτάζει νευρικά το τηλέφωνο και καλεί το φίλο του).

Μωρίς: (μυσοκοιμημένος, παίρνει το άκουστικό από το κρεβάτι του): Τι συμβαίνει;... 'Εσύ είσαι Βικτώρ... Διάβασε, τί με έμπνές πρωί-πρωί; Είναι δεκαμύρι άκόμα.

Βικτώρι: Σου ζητώ συγγνώμη αλλά έχω να σου ζητήσω μια μεγάλη χάρη.

Μωρίς: Χμ! 'Ασχημη στιγμή διάλεξες για να μου την ζητήσεις. Τέλος πάντων, λέγε, τί θέλεις;

Βικτώρι: Καταστροφή! 'Η γυναίκα μου έμαθε πως έχω έρωσμήνη!

Μωρίς: Καλά να πάθης! Όταν έχη κανείς μια έξυπνη γυναίκα σαν τη Μαρσελίν, δεν μπορεί να την γελήσει εύκολα.

Βικτώρι: Μη μου κάνεις τον ή-θικολόγο, παρακαλώ! Πήρα λοιπόν, την άπόφαση ν' αφήσω την έρωσμήνη μου... 'Αστε καταλαβαίνεις;

Μωρίς: 'Οχι, δεν καταλαβαίνω τίποτε. Τι χρώσταγα εγώ να με ευπνήσης τόσο πρωί;

Βικτώρι: Θά σου εξήγησω άμέσως. 'Εδω και λίγες μέρες ή Μισελίν μου κάνει μούτρα. Και είναι άξια να πίσση κι' αυτή φίλο για να με πληρώσει με το ίδιο νόμισμα.

Μωρίς: Θά σου έκανε πολύ καλά! Βικτώρι: 'Ελα, μην παίζης με τον πόνο μου.

Μωρίς: Μά τί θέλεις επί τέλους από μένα;

Βικτώρι: Νά συναντήσης την Μισελίν βολιπόντας ένα πρόσημα και να την φερής με τρόπο. Δεν θα δυσκολευτήσ' αυτό γιατί έξερεις πως είσαι ο καλύτερός μου φίλος.

Μωρίς: Είναι βέβαια δύσκολη ή άποστολή που μου άναθέτεις, χρειάζεται προσοχή και τάκτι, αλλά έστω, προς χάριν σου την άναλαμβάνω.

Βικτώρι: Κι' όστερα θάρρης να μου πής τί άποτελέσματα της συνουσίας σας. 'Εγώ εν τώ μεταξύ θα προσπαθήσω να πείσω την έρωσμήνη μου πως πρέπει να χωρίσουμε, έστω και προσωρινώς, για λόγους άσφαλείας. 'Ετσι θα βγάλω κάθε ύποψια από το μυαλό σου κι' ή Μισελίν... Λοιπόν, άπάνε θα σέ περιμένω στο μπαρ για να μάθω τ' άποτελέσματα. Σύμφωνοι;

Μωρίς: Σύμφωνοι... ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο σαλονάκι του σπιτιού του Μωρίς, 'Η Μισελίν μπαίνει χωρίς να χτυπήσει, άνοιγοντας με το κλειδάκι που έχει πάντα στη τσάντα της. 'Ο Μωρίς που ήταν έαπλημένος στο νιόβανι και διαβάσε σπώνεται και την σφίγγει στην άγκαλιά του, φιλά και συνέχει).

Μωρίς: Τι μου γίνεσαι, μικρούλα μου; Μισελίν: 'Εγώ είμαι καλά, κι' έσύ το ίδιο άγαπούλη μου;

ΜΕ 10 ΛΕΞΕΙΣ

... Στη 'Ισπανία υπάρχουν σήμερα 25 χιλιάδες έργοστάσια που κατασκευάζουν 'Ισάκι.

... Στη Κορινθιοτική της 'Αμερικής 'Ιδρύθηκε τελευταία ένα 'Οείο για... παπαγάλους.

... 'Η 'Ιαπωνία προσημεμικώς, έστειλε στην Εύρώπη 3.000 τόννους καμφορέας έπτοσις.

... Τα πολυώτερα μεταλλεία ηλάντης βρίσκονται στα Ουράλια όρη της Ρωσίας.

... Το ψυχρότερο σημείο της γής είναι το Βερνιζόσκου της Σιβηρίας.

... Το μεγαλύτερο τερραιν για ίπποδρομίες είναι του Σιδνεύ της Αυστραλίας.

... 'Ο πρώτος κατασκευαστής πλοίων νομισμάτων της 'Αγγλίας άπηνυγισθη στα 1758.

... Οι αεροπόροι συνθέτουν ναχούν για φυλακό τριέτες από μουστάκι πτέρως.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 21

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Χώρα γύρω από την οποία έγινε τελευταίως πολυς θόρυβος.—'Απαράιτητο στη μαγειρική. 2) Μέρος του προσώπου, όκι όλων των ανθρώπων. 3) Ποταμός της Γαλλίας.—'Όμοιον. 4) 'Η έδνική μας... άποτελεί άναμφοβήτο δικαιώμα της χώρας μας ύστερα από τις ύπηρεσίες που προσέφερε στο συμπατριώτη άνθρωπο.

5) Βρίσκεται στο Αιγαίον.—Δεν προξενούν βλάβη. 6) Νήσος του Αιγαίου. 7) 'Αναφέρεται σέ μια των τεσσάρων έποχών.—Σειρά, άρδρα.

9) 'Ανοιγμα, είσοδος.— Χώρα της Β. 'Αμερικής (γενική). 10) 'Αφθονούν άκόμη σέ πολλά παράλια του Σαρωνικού (ενικός).

11) Μέρος τουσφοκίου ή πιστολιού.— Στενωχώρα την οποία προκαλεί ή μονοτονία (γενική). 12) 'Αναπληρωτής, άντικαταστάτης.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

16ον

Ο άνθρωπος αυτός, τον οποίον μπορούσε να σώσει η να καταστρέψει ήταν το νόθο παιδί της γυναίκας του, ο άνομος καρπός του έρωτός της...

ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Το πρώην εκείνο, η πόρτα του γραφείου του Ελισαγγελέως είχε παραμείνει κλειστή για 6-λο τον κόσμο. Με το κεφάλι μέσα στα χέρια, ο κ. Ντεμαρές σκεπτόταν τα λόγια της κ. Λαβέρν...

Τα γεγονότα, ένα μόνο πρόσωπο κατείχε δικαίως το μυστικό της Ζανίν. Ήταν η γυναίκα που την είχε περιβάλλει όλο το διάστημα που ζούσε αυτός, ήταν η καλή κυρία Ζαμπι. Και σκέφθηκε: -Αν η Ζανίν είχε η μητέρα του Ντιντιέ...

Όχι! Είχε άλλον, καλύτερον τρόπο να κερδίσει την πίστη της εκδικησέως του. Θα έκανε μόνο υπομονή, μερικές μέρες. Και, θα την χτυπούσε πάλι σίγουρα, πάλι σκληρά, κατ' ευθείαν μέσα στην καρδιά. -Αμύλητος, σκεπτόνταν, άνοιξε το παράθυρο...

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΝΤΟΛΟΡΕΣ

-Ο χαλιφής Άλμανσούρ ζητάει την κόρη σου Ντολόρες! Ο δόν Πάμπλο Γκομέζ έμεινε σάν απολιθωμένος, ακούγοντας τα λόγια αυτά του άπειταμένου του Χαλιφά...

Ήταν ένα άγνωστο πέρα δεξιά. Σ' αυτήν χρονιά τα στρατεύματα της Καστίλης και της Ναβάρρας απλώνονταν στις δύο όψεις επαρχίας και περιόριζαν ολοένα και περισσότερο την κυριαρχία των Άλμάνσους. -Αλλά, η Ντολόρες, που είχε θυσιασθεί για να σώσει την πατρίδα της, έδειχνε εκδίκηση...

Έμπρός στην κρεμάλα

Μιά θανατική έκτελεσις. Η Ζαντανή αυτή περιγραφή ενός απογοητευμένου δρεϊλάκι σ' ένα Γάλλο δημοσιογράφο, που είχε έπισκεφθεί από επών την Αγγλία, όπου εσφαλμένα ακόμη αυτός ο τρόπος της θανατικής εκτέλεσης. -Ός είκοσι δεσπότες είχαν μοχλευθεί στην πόρτα της φυλακής. Το πρώην αεράκι μας έφερνε τη μυρωδιά της θάλασσας. Έμπρός στα πόδια μας άλωναν η παλιά και γραφική πόλις του Λιούρε...

***Ομολογία ἐν**
Ὁ Ἰταλὸς κόμης Πάντα
σερές φορές, ὑποστηρίζον-
λύτερος ποιητῆς ἀπ' τὸν Ῥ
νομαχία πληγώθηκε θανάσι-
κούσε εἶπε ἀναστενάζοντας
— Καί ὅμως, δὲν ἐδάβασ-
ὔτε τὸν ἄλλο ἀπὸ τοὺς δυ-

...μοθανάτου
...ρ, έμονομάχης δεκατέ-
...ς, ότι ο Δάντης ήταν κα-
...ίστο. Στην τελευταία μο-
... και τη στιγμή που ξεφυ-
... ποτέ μου ούτε τον ένα,
... αυτούς ποιητές!

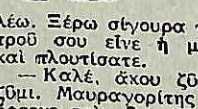
να προφθάση να πη λέξι, σω-
ριαστική νεκρή στο κατώφλι
του μύλου.
ΜΩΡΙΣ ΜΟΝΤΡΕΚΟΥΡ

Τὸ ρόδο τῆς ἀγάπης

ΧΑΝΕ ΑΝΤΕΡΤΥΝ

Τὸ κόλπο

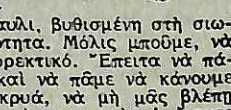
— Μωρή είδες πώς τὰ κατάφερα; Σμυρ-
νιάς κι' αχμάκ - μπουνταλό ολόθυμε;...

.....

Ετσι μάλιστα

Εκείνη η θάδεχθω μόνο ένα γά
 που θά μου δώση ἀφάλειαν καὶ προστασί
 Ἐκεῖνος. θαυμάσια, δεσποινίς. Ἐ
 εἶμαι πράκτωρ ἀφαιλιστικῆς ἐταιρείας καὶ
 ὁ πατέρας μου ἐνιστάται.

Εκείνος. Θαυμάσια, δεσποινίς. Εγώ είμαι πράκτωρ ασφαλιστικής εταιρείας. Ο πατέρας μου...

Διήγημα φρίκης

Δεν μπορώ ακόμη να συνέλθω από την τρομερή νύχτα που πέρασα προχθές. Μόλις θυμηθώ τι έγινε τρέμω συγκορμώμαι και είμαι βέβαιος πως όσα χρόνια κι' αν ζήσω, δεν θα μπορέσω να ξεχάσω ποτέ τι είδα και τι άκουσα εκείνη τη νύχτα. Θα σας διηγηθώ τα πράγματα με τη σειρά:

Προχθές το πρωί αποφάσισα να εκδράω μαζί με μερικούς φίλους μου σ' ένα απέραντο δάσος. Μείναμε εκεί όλη την ημέρα. Το απόγευμα θαυμάζοντας τις διάφορες όμορφες του δάσους, απομακρυνθήκαμε σιγά-σιγά απ' τη παραλία που κι' έχασα στο τέλος τα ίχνη τους. Έτσι νύχτως και δεν ήξερα ποιά διεύθυνση να πάρω, όταν ξαφνικά βρέθηκα μπροστά σ' έναν παλιό μεσαιωνικό πύργο, δυο παράθυρα του οποίου ήταν φωτισμένα. Χτύπησα την μεγάλη πόρτα της εισόδου κι' ένας ανώτερος μάλλον ηλικιωμένος και με άγαστη φαιστρονομία μου άνοιξε και με ρώτησε τι ήθελα.

Το ξέγνησα τι μου είχε συμβεί κι' εκείνος τότε μου πρότεινε να περάσω τη νύχτα στον πύργο δεδομένου ότι οι πυργωδοσκόποις έλειπαν από Παρίσι μαζί με όλο το υπηρετικό προσωπικό.

—Η γυναίκα μου κι' εγώ μείναμε μόνοι εδώ ως φύλακες, μου είπε καταλιγόντας ό γέρος.

Κουρασμένος καθώς ήμουν μπήκα χωρίς να πολυσκεφθώ στον πύργο και άκουσα σε μια μεγάλη τραπέζια όπου η γυναίκα του, πολύ πρόθυμη και φιλόξενη κι' αυτή με δέχθηκε με ευγένεια και μου προσέφερε σιγά και γάλα.

Ύστερα ο φύλακας πήρε ένα κερι και με παρακάλεσε να τον άκολουθήσω στο επάνω πάτωμα. Έκει με άδήςγησε σ' ένα μεγαλοπρεπές κατοικία με πολυτέλεια μεσαιωνικά έπιπλα, μού άφισε το κερι και άφου με καληνύχτισε έφυγε.

Κλειδύοντας τότε την πόρτα, έσθυσα το κερι κι' έπειτα μισοκρυμμένος στο μεγάλο καροβένιο κρεβάτι. Με πήρε άμέσως ό ύπνος.

Πόσες ώρες κοιμήθηκα δεν ξέρω. Έξαφνα όμως έσηπια τρέμοντας όλόκληρος από έναν απροσδόκητο φόβο. Άναστανει με δυσκολία σαν ένα άόρατο χέρι να μου φίγινε το λαμύ έμποδίζοντάς με να ζητήσω βοήθεια. Το σκοτάδι που άπλωνόταν γύρω μου βάραινε επάνω μου σαν μια καταμύρνη πελώρια πλάκα. Με δυσκολία κατάρθωσα να βρω το κουτί με τα σπέρτα. Άναψα τότε το κερι και κύτταξα προσεκτικά γύρω μου. Δεν ήταν κανείς μέσα στο δωμάτιο, παρατήρησα όμως με φρίκη πως ή πόρτα που είχα κλειδώσει πριν πλαιγιασμένη ήταν τώρα όρθάνοιχη. Ποιος την είχε άνοιξει; Δεν ήξερα τί να κάνω. Δεν τολμούσα να βγω στο διάδρομο. Κι' άν φώναζα, ό φύλακας άσφαλώς δεν θ' άκουε γιατί έμενε στην άλλη άκρη του πύργου.

Σκεφθήκα λοιπόν πως το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να μείνω μέσα στο δωμάτιο και να περιμένω να έημερωσει. Άνακατέβησα στο κενό πόρτα και κύτταξα πάλι στο πόρτα και είδα ότι ήταν δυο μετά το ρολόι μου. Έξαφνα άκουσα βήματα και φωνές δρες. Ύστερα άντήχησε μια πινυμένη ταλάω τι άκρίβως συνέβαινε. Μάντευνε και σκέφθηκε πως θα έπρεπε να δώσω να κάνω, άσπλος όπως ήμουν; Έξ το υπερφύσικο και δεν έμοιαζαν με ανθρώπους.

Σε μια στιγμή άκουσα την πόρτα μου να τρίζει και σε λίγο την είδα ν' άνοιγεί. Έβλεπα το κερι. Κρύος ιδρώς με πέπλησε. Τρελλός από φόβο προσπάθησα να ξανάρω στο σπέρτα. Είχα διαμείνει μου. Έμεινα άκίνητος, παγωμένος στο δωμάτιο. Σε μια στιγμή, τρεις άλλεπάλληλοι πυροβολισμοί άντηχησαν και ύστερα άπόλυτη ήσυχία άπλώθηκε παντού.

Με τρεμάμενα χέρια κατάρθωσα ν' άναψω ένα σπέρτα. Κύτταξα με τρόμο γύρω μου αλλά δεν είδα κανένα. Άναψα τότε το κερι, πλησίασα την άνοιχτή πόρτα την ξανάκλεισα και για περισ-

σότερη άσφάλεια έβγαλα από πίσω της ένα βαρύ έπιπλο. Έπειτα ξάπλωσα σε μια πολυθρόνα και περίμενα να έημερωσει. Όσο προχώρουσε ή ώρα ό ένας κρύωνε και άποφάσισα να πέσω στο κρεβάτι μου και να σκεπαστώ καλά με τα σκεπάσματα. Άλλά μόλις πλησίασα το κρεβάτι δεν μπόρεσα να συγκρατήσω μια κραυγή φρίκης: Μια γυναίκα ήταν ξαπλωμένη σ' αυτό μισόγυμνη και κάτω απ' το τρεμουλιαστό φως του κερίου διέκρινε μια μικρή πληγή στον δεξιό κρόταφο, απ' την οποία έτρεχε άφθονο αίμα!

Όπισθοχώρησα άμέσως αλλά σκόνταψα στα σώματα δυο άνδρων, τα όποια κατακατωμένα κι' αυτά βρίσκόντουσαν ξαπλωμένα στο πάτωμα!

Δεν θα ύπαρχη άσφαλώς σε καμιά γλώσσα τοζ κόσμου, λέξεις ίκανή να έκφραση τον φρικτό φόβο και την αγωνία που με κυρίεψαν εκείνη τη στιγμή. Θέλησα να φύγω, να βγω από εκεί μέσα, αλλά μόλις έκανα μερικά βήματα άνοιχσαν τις δυνάμεις μου να με έγκασαν να μείνω εκεί.

Πόση ώρα έμεινα λιποθυμισμένος δεν ξέρω. Όταν όμως συνέληθα, είχα πάλι έημερωσει. Γύρισα άμέσως και κύτταξα το κρεβάτι. Κανείς δεν βρίσκόταν πιά εκεί. Και οι δυο άνδρες είχαν επίσης εξαφανιστεί.

Κύτταξα κατόπιν τον πόρτα. Το βαρύ έπιπλο βρίσκόταν πάντα πίσω απ' αυτήν. Δεν μπορέσα να καταλάβω αν είχα άνειρευτεί ή αν είχα τρελλαθεί για μερικές ώρες.

Έξαντλημένος από την άγνωση και την άγωνία, άνοιξα την πόρτα και κατέβηκα στην τραπέζια.

—Τι έχετε, κύριε; με ρώτησε ό φύλακας μόλις με είδε. Φαίνεται σαν άρρωστος.

Το διηγήθηκα όλα τα μυστηριώδη γεγονότα της νύχτας. Έκείνος φάνηκε τότε ταραγμένος και κυριζώντας προς τη γυναίκα του που μου έτοιμάζε το πρωινό μου της είπε:

—Καυμένη Μαρία, ξεχάσαμε πως χθές ήταν ή καταραμένη ήμερομηνία. Τα φαντάσματα κατατρώμαζαν τον κύριο!

Έκείνη σταυροκοπήθηκε και άρχισε να μου διηγήται την ιστορία των φαντασμάτων.

Πενήντα χρόνια πριν, ό τότε κύριος του πύργου έπιασε μια νύχτα τη γυναίκα του, την όποιαν υπεραγαπούσε, στην άγκαλιά ενός στενού του φίλου. Τους κυνήγησε και τους δυο ως το δωμάτιο, όπου έμεινε η νύχτα, και εκεί μέσα τους έσκότωσε και κατόπιν σκοτώθηκε κι' αυτός. Άπό τότε, κάθε έπέτειο του τρομερού αυτού δράματος παρουσιάζονται τα φαντάσματα των σκοτωμένων στον κοιτώνα του πύργου και επαυλασιμάνεται ή τρομερή σκηνή της τραγώδιας.

Παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του φύλακα, και της γυναίκας του πως τα φαντάσματα δεν έμφανίζονται παρά μόνο μία φορά το χρόνο, έσπευσα να φύγω άμέσως απ' τον καταραμένο πύργο, παρακαλώντας τον φύλακα να μου δείξει τον δρόμο που έπρεπε να πάρω για να βγω απ' το δάσος. ΚΛΩΝΤ ΒΑΛΜΟΝ.

●●

Το τηλέφωνο και ό Μωάμεθ

Ό Όϊμπν Σαούντ, ό έμψις της Σαουδικής Άραβίας, είναι ευλαβής Μουσουλμάνος, αλλά ξέρει να έκτιμεί ώριμμένες προόδους του Χριστιανικού κόσμου, όπως π.χ. το τηλέφωνο. Όταν άποφάσισε να έγκαταστήση τηλέφωνα στα άνωκράτα του, οι ύπουργοί του διαμαρτυρήθηκαν και το χαρακτήρισαν ως... άμάρτημα Ιερουσαλά. Τότε ό Σαούντ τους είπε:

—Μπορεί να έχετε δίκιο. Άς έγκαταστήσουμε όμως δοκιμαστικά τα μηχανήματα αυτά των άπίστων. Άν ό Μωάμεθ δεν τ' άποδοκιμάζει, δεν θα έπιτρέψω να ταξιδεύουν απ' τα άλλόθρησκα σύμματα οι φωνές των πιστών Μουσουλμάνων.

Οι ύπουργοί συμφώνησαν να γίνει το πείραμα. Καί, φυσικά, ό Μωάμεθ δεν έφερε καμιά άντίρρηση, κι' ό Όϊμπν Σαούντ έχει ακόμα τηλέφωνα στο παλάτι του!

Γυνα κεία φιλαρέσκεια

Ένα κατάστημα του Σικάγου, που δεν κατορθώνει να βρή κορίτσια για ό την έξυς άγγελια: «Θα καλοπληρώθεις από την περιφέρεια της μέσης σας. Η καλύτερη γυναικίσκη για την έξασφαλισή λεητής κι' εύλογιστης σιλουέτας». Την άλλη μέρα, είχε συμπληρώσει το προσωπικό του!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ στον πλειστηριασμό!

Με τό σκενί στο λαϊμό...

Πριν από 50 χρόνια, δηλαδή στον καιρό της βασιλείας Βικτωρίας, ύπρχε ακόμα στην Άγγλία ένας νόμος καταπληκτικός, άπίστευτος. Ίσως μάλιστα διατηρείται και σήμερα, γιατί στή χώρα αυτή των συντηρητικών νομοδόσεων δύσκολα καταργούνται οι παμπάλαιοι νόμοι κι' οι συνήθειες, έστω κι' αν έχουν άτονήσει πια και δεν έφασμόζονται.

Όπως λοιπόν ένας πληροφωρε ένα φύλλο του άγγλικού περιοδικού «Τιτ Μπίτς» της έποχής εκείνης, ή Άγγλία ήταν τότε ή μόνη ευρωπαϊκή χώρα, όπου κάθε σύζυγος είχε δικαίωμα απ' το νόμο να πουλήσει τη γυναίκα του, όπως το άλογο ή το βωδι του!

Δεν ύπαρχε άμφιβολία ότι ή μεθόδος αυτή ήταν άπλούτερη και πρακτικότερη απ' το τόσο δύσκολο και πολυέξοδο διαζύγιο! Εύτυχες όμως για τις Άγγλίδες, ήταν έλαχιστοί οι σύζυγοι που έδεναν τη συμβία τους μ' ένα σκενί και πηγαίναν να την πουλήσουν στο παζάρι με πλειστηριασμό!...

Το άγγλικό περιοδικό άναφέρει ωστόσο όλες τις περιπτώσεις τέτοιων πωλήσεων, που έγιναν σ' όλόκληρο τον 19ο αιώνα. Για να είναι όλημ ή έγκυρη ή άγοραπωλησία, έπρεπε να τηρηθούν αυστή άριθμόνοι όροι: Ό σύζυγος ώφειλε να φέρη τη γυναίκα του στο παζάρι μ' ένα σκενί περασμένο γύρω στο λαϊμό της, κι' ό άγοραστής να την πάρη με τον ίδιο τρόπο. Έξ άλλου, κάθε γυναίκα δεν μπορούσε να πουλήσει παρά μόνο μία φορά, ποτέ δε πάλιν μετά από 1 σελλίνια!

Σύμφωνα με το νόμο αυτό, στις άρχες του 19ου αιώνας, κάποιος Τζών Λή, απ' το Σέφιλντ, πούλησε τη γυναίκα του στο δερματέμπορο Σάμουελ Χάλλ για ένα σελλίνι... μαζί με την άξία του σκενιού. Κάποιος Χίλτον φάνηκε καλλίτερος έμπορος: Πούλησε τη γυναίκα του, στην ζωαγορά του Μπράιτον, για 30 σελλίνια.

Μερικά χρόνια άργότερα, ένας Μπρουσέ πήγε τη νέα κι' άωροφη γυναίκα του στο παζάρι του Καντερμπουρύ. Έκει, νοίκισε ένα σταύλο για πρόβατα και την έγκατέστησε μέσα, περιμένοντας άγοραστή. Επί τλους, βρήκε κάποιον, ό όποιος την πούλησε 5 σελλίνια μόνο.

Την ίδια περίπου έποχή, κάποιος Τόμπσον έκρινε καλό να ρεklamάρη το... σκενικό του έμπορεύμα.

Έβαλε λοιπόν τον ντελάη να φωνάξει ότι σκόπευε να πουλήσει τη συμβία του. Την ήμερα του πλειστηριασμού, την άνέβασε σε μια ψηλή καρέκλα κι' άρχισε να λήρ με δύνατη φωνή στον κόσμο που μαζεύθηκε γύρω:

—Πουλάω τη γυναίκα μου! Είναι μια πληγή του σπιτιού, ένας διάβολος δίγκος κερσάτι! Ξέρει να διαβάσει μυθιστορήματα, ν' άρμηνι τις γελαδες, να γελάει και να κλαίη, να χτυπά βούτηρο και να γκριλιάζει με τις ύπνέτριες. Δεν ξέρει να φτιάχν ρουμ, ούτε ούισκο, ξέρει όμως να πινγ τον περιδρόμο.

Το ποσόν που ζήτουσε, δεν ήταν παρά 50 σελλίνια. Με τον πρόλογο του όμως, δεν είχε δελεάσει καθόλου τους άγοραστής... Κι' ή γυναίκα του έμεινε μισήμω ώρα πάνω στην καρέκλα, ως ότου βρήθηκε κάποιος να την πληρώσει 40 σελλίνια. Μάλιστα ό σύζυγος, για να κλείσει τη δουλειά, άναγκάσθηκε να του δώση επί πλέον κι' ένα θαυμάσιο σκενί της Νέας Γης!

Το 1858, ένας άλλος Τόμπσον—τό είχε, φαίνεται, ή οικογένεια—πήγε να πουλήσει τη γυναίκα του, έχοντας περασμένη γύρω στο λαϊμό της μια κορδέλλα αντί σκενιού. Με την... Ιπποτική όμως αυτή χειρονομία του, διακινδύνευε να ματαιωθεί ή άγοραπωλησία, γιατί δεν είχαν τηρηθεί οι διατάξεις του νόμου.

Κάποιος χωρικός απ' το Νορφοκσάιρ τέλος παραχώρησε τη γυναίκα του σ' ένα τεχνίτη, εις άντάλλαγμα μιας άνελάδας!

Στις 3 Ιουλίου 1872, το άγγλικό δικαστήριο του Έστερ άσκολήθηκε με μια ύπόθεσι, που είχε την άρχή της στον παλιό αυτό άγγλικό νόμο. Μια γυναίκα κομψόνυμνη, ή όποια φαινόταν ότι άνηκε στην εύπορη τάξη, κατήγγειλε τον πρώτο της άντρα ότι άνείπει ν' άναλάβη τη συντήρησι των δυο παιδιών τους. Κι' έδήλωσε ότι ό κύριος ούτός την είχε πουλήσει για 50 λίρες στον άνθρωπο με τον όποιον σούζουσε τώρα, κι' ότι είχε ύποσχεθεί να έπιτρέψει με τη διατροφή των δυο παιδιών. Ζητούσε άραυνη ή κυρία να ύποχρεωθεί ό πρώην σύζυγός της να κράτηση τη συμφωνία. Άλλά οι δικαστές άρνήθηκαν άνακατευσθύν σε μια τέτοια έξωφρενική ύπόθεσι.

Όλα αυτά τα περισσότερα που φαίνονται άπίστευτα είναι αληθέστατα. Πως συνέβαιναν, θα ρωτήσετε με το δικό σας, όλες αυτές οι τερατώδεις άγοραπωλησίες στην πολιτισμένη Άγγλία και μάλιστα στην έποχή της αύστηρης Βικτωρίας; Δεν πρέπει να σας έαφινάξη το πράγμα. Άλλα χρόνια, άλλοι άνθρωποι, άλλοι καιροί.

Ποσοί σύζυγοι δεν θα ήθελαν να είχαν σήμερα το δικαίωμα της πωλήσεως της σύζυγού των! Με ποση εύχαριστοπν δεν θα την ώδηγούσαν στην άγορά και δεν θα την προσέφεραν όσο-όσο!

Μα τα χρόνια έκείνα πέρασαν για πάντα. Καί σήμερα—ό φίλος να έμεινε ελκρινείς—άγοράζεται μάλλον ό σύζυγος πολλές φορές απ' τις πολύφρονες νύφες.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

8ον 'Η γηραιά κυρία συλλογίσθηκε λίγο κι' άποκρίθηκε:

—Ναι. Θυμάμαι καλά, πολύ καλά μάλιστα τα χαρακτηριστικά του άνδρου που βρικόναν επί κεφαλής των άπαγωγών. Είχα απ' όφιν μου ότι θα έρχόσαστε από τη μια στιγμή στην άλλη και θα μου κάνατε αυτή την έρώτησι.

—Λοιπόν:

—Ό άνδρας που αυτός ήταν κανονικός άναστήματος, με τετράγυνες πλάτες, ροδαλός, ήλιουμπινός, με έυρισμένο μoustάκι, γαλανά μάτια και βαθόανάνα μαλλιά.

—Τίποτε άλλο έξαγοιστό;

—Ναι. Είχε ένα σημάδι...

Ό Καρτίε έτρεξε με μανία τα δόντια του και συμπλήρωσε μελωσασα τη φράσι της:

—Ένα σημάδι στο μάγουλο, μιά ούλη.

—Άκριβώς.

—Κάτι σαν σπαθιά.

—Μάλιστα.

—Αυτός είναι! ούρλιαξε ό Καρτίε.

—Ποιός; Τον γνωρίζετε λοιπόν;

—Άν τον γνωρίζω; Πολύ καλά μάλιστα.

—Είπε Γερμανός βέβαια.

—Είπε ό ίδιος ό διάβολος!

—Ό διάβολος...

—Μην άνησυχείτε, κυρία. Βρίσκουν κάποτε κι' οι διάβολοι το μαστόρα τους, που τους πιάσει γερά από τα κέρατα. Ναι, γνωρίζω τον άρχείο αυτό. Είναι έχθρος μου άσπουδώς, λυσσάλεος, είναι αντίπαλός μου. Ένας από τους δυο μας πρέπει να λείψη απ' τον κόσμο αυτό.

—Πως λέγεται ό κακοήγος αυτός;

—Άκούει στο όνομα Χάρτμαν. Είναι άρχικατόσκοπος. Τον άναίτηά ήμερες τώρα. Και να που μου πέταξε το γάντι. Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν, τόσο το χειρότερο...

Ό Καρτίε βρημάτιζε πάνω-κάτω έξαλλος, άνασταταμένος.

Τα μάτια του πετούσαν φλόγες. Ύπεσσε μερικές άκύν έρωτήσεις στη θεία της Μαρσελίν. Κύτταζε κατόπιν το ρολόι του.

—Πρέπει να φύγω, είπε άναπόμονα.

—Τι σκοπεύετε να κάνετε;

—Δεν ξέρω ακόμη. Τα πάντα άσφαλώς. Δεν θα κοιμηθώ, δεν θα βάλω ψωμί στο στόμα μου πριν βρω τα ίχνη των άπαγωγών.

—Άναστένανε με πόνο και πρόσθεσε:

—Ά, τη φτωχή μου, τη λατρευτή μου Μαρσελίν!... Πιστί να μην κινηθώ ταχύτερα; Έπρεπε να το περιμένω αυτό...

Χαμήλωσε τη φωνή του και συμπήρνασε ύποκωφα, μ' άπώνωσι, φρενισμένους:

—Μέσα σε λίγες μέρες άπέφυκα δυο φορές. Σ' άλλη περίπτωση θα κόβα το λαϊμό μου από τη λύσσα της ντροπής μου. Μα σήμερα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Σήμερα δεν μπορώ να κινηθώ έλεύθερα. Το ξέρει αυτό ό άθλιος ό Χάρτμαν και γι' αυτό εκ του άσφαλου. Μα να ίδωμε ποιος θα νικήση στο τέλος, να ίδωμε ποιος θα καταφέρει το τελευταίο χτύπημα.

Τίναξε το κεφάλι του άπότομα σαν να έπαιζε να διάβη τις κακές σκέψεις που τον βασάνιζαν και γυρίοντας στη θεία της Μαρσελίν της είπε άποφασιστικά:

—Σηκώθηκε. Πρέπει ναρβήτε μαζί μου.

—Τι θέλετε να πείτε;

—Δεν ύπαρχει πια άσφάλεια

κι' έπειτα πρόσθεσε, χαμογελώντας σαρκαστικά:

—Πάντως δεν είμαι απ' τους άνθρώπους που επάγονται εύκολα. Ξέρω να προφυλαγώμαι, ν' άμύνωμαι, να δαγκάνω μέχρις άίματος.

—Ό Θεός μαζί σου, είπε ή θεία της Μαρσελίν σφίγγοντάς του το χέρι.

Με την ίδια συμπάθεια έσφιξε και το χέρι του Ζάκ.

ΕΝΑ ΑΕΩΟ ΘΥΜΑ

Οι δυο σύντροφοι κατέβηκαν στο δρόμο.

—Η άρα ήταν περασμένη. Σκοτάδι κι' έρημια γύρω.

—Πού θα πάμε; ρώτησε ό Ζάκ.

—Άσφαλώς όχι στο σπίτι μας, είπε ό Καρτίε. Θα ήταν γκάφα άρχαίαν στη δουλειά μας αν κάναμε μια τέτοια άπερισκεψία.

—Αυτό είναι σωστό.

—Είμαι βέβαιος πως τη στιγμή αυτή έξω από το σπίτι μου παραινούετι ό θάνατος. Δεν θα το ς κάμω όπως τη χάρη να πέσω επάνω στις κύνες των πειστηρωτων τους.

—Και που θα πάμε;

—Πρέπει να μη χωρίσουμε, Ζάκ. Θα καταφύγουμε στο σπίτι ενός φίλου μας άστυνομικού. Ξέρεις για ποινόν σου μιλά;

—Τό Ζάν Ντελί;

—Άκριβώς. Έκει θα είμαστε σ' άπόλυτη άσφάλεια και θα έχουμε το μέσον να είδοποιήσουμε τους φίλους μας και να πληροφορούμεθα τί γίνεται έξω.

—Έχεις δικήν, Ζάν;

—Μόνον που το σπιτάκι του βρίσκεται λίγο μακριά. Τι να γίνει; Είμαστε συνήσιμένοι από πεζοπορείες. Έμπρός.

Όταν ό Ντελί άκουσε να το χτυπούν την πόρτα μέσα στη νύχτα, σε τόσο ακατάλληλη ώρα, πήδησε από το κρεβάτι του, άφουγκράστηκε λίγο για να βεβαιωθεί πως δεν είχε κάνει λάθος, και πρόσδεσε στο παράθυρο με το πιστόλι το χέρι.

—Ποιος είναι; φώναξε άγρια κι' άπειλητικά.

Ό Καρτίε θέλησε να πλησιάση στο χαμύλο παράθυρο για να το μιλήσει.

Ό Ντελί όμως δεν άστειεύσταν. Πρότεινε το πιστόλι του και ξεφώνισε:

—Ένα βήμα αν κάμης παραπάνα σου την άνάψω!

Με τις φωνές του άστυνομικού ύπρχε κίνδυνος να έσηψη και να πάρη έλδησι ή γειτονία. Αυτό θα ήταν καταστροφή.

—Ντελί, φώναξε ό Ζάν Καρτίε, τσελάηθηκε!

Ό Ντελί πρόσδεσε το μισό κορμί του έξω από το παράθυρο.

—Η φωνή που άκούσε του φάνηκε γνωστή.

—Ποιος είναι λοιπόν; ρώτησε.

Ό Καρτίε κατέφυγε και τη φωνή του.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ό καυμένος ό Ιζόε

Βουτηγμένη στα μύρα φθάνει το δικαστήριο ή χήρα του καυμένου του Τζόε. Στο έδωλο του κατηγορουμένου κάθεται ό όδνγός της άναεστοκίας, ό όποιος κατηγορείται ως υπεύθυνος για το δυστύχημα που συνέβη στον καυμένο τον Τζόε.

Η χήρα καλείται σε λίγο να έξετασθή.

—Πες μας πως συνέβη το δυστύχημα; την ρωτά ό Πρόεδρος.

Η χήρα του καυμένου του Τζόε στην άνάμνησι του τρομερού γεγονότος άναλύεται σε δάκρυα. Κλαίει άπαρηγό.

Ό Πρόεδρος την αφήνει να συνέλθη λίγο και κατόπιν την έσναρωτάει:

—Πως λοιπόν συνέβη το δυστύχημα;

—Να σας το περιγράψω όπως το κατάλαβα, κ. Πρόεδρος, με τον Τζόε περνούσαμε απ' τη σιδηροδρομική γραμμή. Αυτή τη στιγμή άκριβώς άκουσα ένα δυνατό σφύριγμα πίσω μας, απ' τη σαστικήμαρτα του. Το τρένο καρφωμένος στη θέσι του περόλεπτα και πέρασε σαν φρενισμένο. Σε λίγο άεουπροχωρούσα κατά μήκος των γραμμών στον Τζόε. Προχώρησα λίγο ακόμη και βρήκα το άριστερο πόδι του Τζόε. Πήγα παρακάτω και βρήκα το δεξιό χέρι του Τζόε. Διάβωλε, κάτι θα του συνέβη του καυμένου του Τζόε!...

οὗτοι ἐξύριζον καὶ ξυρίζουσιν
γυαλιά σπασμένων μοι-

καὶ οἱ σοὺ ἐρωτευμένοι βῆ-
καν σφ' ἑταγκαλιασμένοι ἀπ'
τὰ ἀνάκτορα, ἐνωμένοι γὰρ

Ἡ πονηρία τοῦ Ναστραδίν

— Αγαπήστε μου, το πνεῦμα μου εἶνε ὁ μόνος πλοῦτος μου.
— Παρηγορήσου, φίλε μου... Ἡ φτώχεια δὲν εἶνε ντροπή!

Ἡ «σκορπισμένη καρμίνη»

— Γιατί όχι; Μπορείτε να δοκιμάσετε... Έχει στο ενεργητικό του τόσες επιτυχίες, σέ υποθέσεις μυστηριωδέστερες απ' αυτήν... Και τώρα λέει ότι δεν αξίζει να γίνει...

ΟΙ ΑΦΤΡΕΣ

Το μεσημερινό γεύμα σας πρέπει να είναι βαρύτερο. Το βραδινό πρέπει να είναι πιο ελαφρύ.

... Στη φλωρίδα, οι μαύροι εξέριζαν και ξυρίζουν
ακόμη τα πρόσωπά τους με γυαλιά οπασμένων μπου-
καλιών.

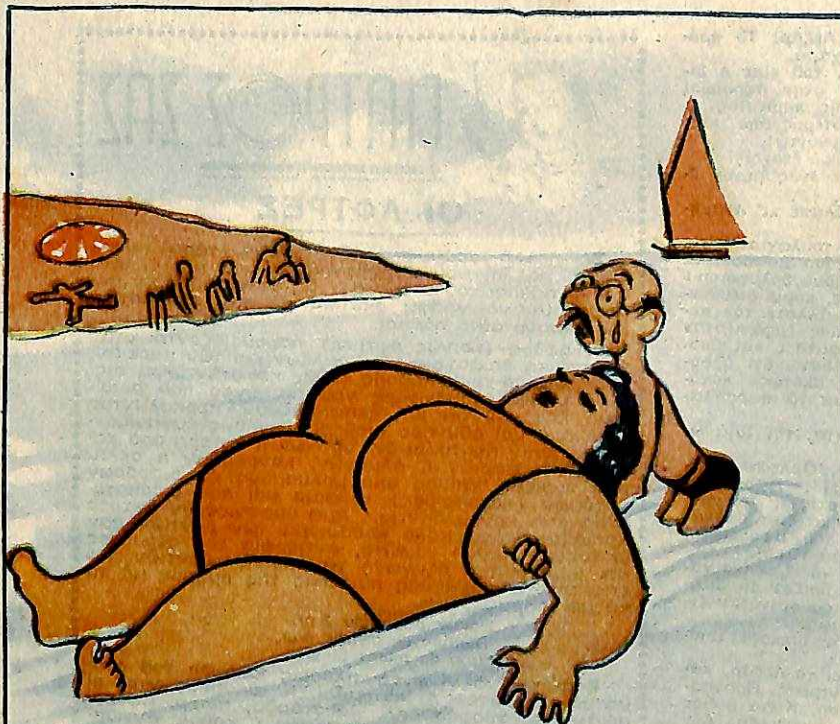
— Αγαπή με, το πνεύμα μου είναι
ο μόνος πλούτος μου.
— Παρηγορήσου, φίλε μου... Ἡ φτώ-
χεια δεν είναι ντροπή!

—'Αγαππτέ μου, τὸ πνεῦμα μου εἶνε ὁ μόνος πλούτος μου.
— Παρηγορήσου, φίλε μου... Ἡ φτώχεια δὲν εἶνε ντροπή!

— Ἀγαπητέ μου, τὸ πνεῦμα μου εἶνε ὁ μόνος πλοῦτος μου.
— Παρηγορήσου, φίλε μου... Ἡ φτώχεια δὲν εἶναι ἀποπνέουσα!

θεατρικῶν ἔργων καὶ συζητοῦν γιὰ
ζητήματα οἰκονομικά, παιδαγωγικά
καὶ γεωργικά.

* Η μυική δύναμις δεν αποκατάται, αλλά με το ψωμί και το κρασί.

Η ΧΟΝΤΡΗ: Λουπόν, Ζαχαρία, είχες δίκιο. Είναι πολύ αναπau-
τικό τὸ ἀνάσκελο!...

—“Όχι, κύριε... Κάνετε λάθος! Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ μι-
κρούλα σας Λιλή μὲ τὸ ρῶς πουκαμισάκι!... ”

ΒΑΣΙΜΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, κύριε φύλακα. “Ἐκανα τρία χρό-
νια φυλακὴ ἐπὶ πολυγαμίᾳ καὶ μὲ περιμένουν πάλι...”

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Ὁ φύλακας: Σηκωθῆτε, κύριε, ἀμέσως. Καθῆ-
σατε στὴν πολυθρόνα τοῦ Λουδοβίκου 14ου!...
Ὁ ἐπαρχιώτης: Καλά, μὴν εἶσαι τόσο φουριό-
ζος. Μόλις ἔρθῃ ὁ κ. Λουδοβίκος θὰ σηκωθῶ...

ΤΟ ΑἰΝΑΙΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

—“Ὅλοι αἱ σημεριναὶ ἐγχειρήσεις ἐστέφθησαν ὑπὸ
ἐπιτυχίας. Τρία ψαλλίδια δὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν βά-
σιν των!”